ὁ ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ ΧΡ 10

Τιμή Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ — ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 9 Ἰανουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 3

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ!

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ!

ΠΟΣΟΙ εἶνε αὐτοὶ ποῦ φωνάζουν, ποῦ χαλοῦνε τὸν κόσμο, ποῦ ἀπειλοῦν, ποῦ γεμίζουν τὰς ἐφημερίδας μὲ ἄρθρα καὶ μὲ διατριβὰς, κατὰ τῶν διδακτικῶν βιβλίων;

Πέντε; δέκα; ἑκατὸ ἐκδόται; Καὶ πεντακόσιοι, χίλιοι καὶ δυὸ χιλιάδες ἀκόμη, ἂν ἀγαπᾶτε, συγγραφεῖς, ἢ συγγραφεῖς μᾶλλον διδακτικῶν βιβλίων, ὅπως προσφυῶς κάπου ὠνομάσθησαν;

Ἀφῆστέ τους νὰ φωνάζουν, κ. Δηλιγιάννη, καὶ μὴ τοὺς ἀκοῦτε καθόλου. Ἀφῆστέ τους νὰ φωνάζουν. Ἔχουν δίκαιον οἱ ἄνθρωποι. Ἀπὸ τὸ παχὺ λιβάδι, ποῦ νέμονται τόσα χρόνια τώρα, ζητεῖ ἡ Πολιτεία νὰ τοὺς διώξῃ.

Καὶ τὸ ὑπερασπίζονται μὲ τὰ δόντια. Κ' ἔχουν κάθε δίκαιον νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν καὶ μὲ τὸ αἷμά τους.

ΑΦΗΣΤΕ τους νὰ φωνάζουν καὶ μὴ τοὺς λογαριάζετε καθόλου. Σφαλῆστε ταῦτιά σας μὲ κερὶ σὰν τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως. Μὴ σὰς πτοοῦν καθόλου αἱ ἀπειλαί τους!

Χίλιοι εἶν' αὐτοί; Χιλιάδες χιλιάδων εἴμαστε ἡμεῖς οἱ γονεῖς, ποῦ λησταευόμεθα κάθε χρόνον— ποῦ πληρώνομε τὰ μαλλοκέφαλά μας γιὰ νὰ γεμίζουν τὰ παιδιά μας τὶς σάκκες των μὲ βιβλία καὶ μὲ ἀέρα τὸ κεφάλι τους.

Χιλιάδες χιλιάδων εἴμαστε ἡμεῖς οἱ ραγιάδες τῆς Βιβλιοκαπηλείας. Καὶ θὰ ταχθοῦμεν ὅλοι παρὰ τὸ πλευρόν σας. Καὶ θ' ἁρπάξουμε στὰ χέρια τὶς σανίδες καὶ τὰ καβρόνια ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ θὰ σὰς ὑποστηρίξουμε γιὰ νὰ μὴ κλονισθῆτε, γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξετε ἀποφάσεις, γιὰ νὰ μὴ ρυμουλκηθῆτε, γιὰ νὰ μὴ πέσετε.

Η ΣΑΝΙΔΑ τὴν φορὰν αὐτὴν, θὰ εἶνε σανίδα σωτηρίας γιὰ τὴν τσέπην μας, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ὡς Ἑλβετικὴν ἀγελάδα συγγραφεῖς καὶ ἐκδόται καὶ τὴν ἁρμέγουν κατὰ βούλησιν.

Καὶ δὲν τὸ νοιώσαμε ἀκόμη. Καὶ δὲν θέλουμε νὰ τὸ νοιώσουμε ὅτι ἐπιβάλλεται τὴν φορὰν αὐτὴν μία ἐπανάστασις — μία εἰρηνικὴ ἐπανάστασις ὅλων τῶν νοικοκυραίων — ὅλων τῶν ἁρμεγομένων γονέων.

Καὶ δὲν θέλουμε νὰ τὸ νοιώσουμε ὅτι καθῆκον ἔχουμε νὰ συναχθοῦμε ὅλοι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ νὰ φωνάξουμε στὸν κ. Πρωθυπουργὸν, τὸν εὐκόλως ρυμουλκούμενον:

— Κύριε Πρόεδρε! Τραβᾶτε μπροστά. Περάστε τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἀπὸ τὴν Βουλὴν, κάμετέ το νόμον τοῦ Κράτους, πάρτε τῶν βιβλίων τὸ μονοπώλιον! Μὴ τοὺς φοβεῖσθε! Φωνάζουν αὐτοί; Φωνάζουμε καὶ ἡμεῖς. Ψῆφο ἔχουνε, ψῆφο ἔχουμε. Μετρᾶτέ τους καὶ μετρᾶτέ μας! Ποιοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι; Ποιοὶ ἔχουν τὸ μεγαλείτερον δίκαιον; Οἱ ἁρμέγοντες ἢ οἱ ἁρμεγόμενοι;

ΚΑΙ ΝΑ ἐξακολουθήσουμε ἀκόμη καὶ νὰ τοῦ ποῦμε:

— Σᾶς τρομάζουν διότι θὰ ἐγείρουν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου; Σᾶς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ ὑποχρεώσουν τὸ Δημόσιον ν' ἀγοράσῃ τὶς φυλλάδες ποὺ ἔχουν ἐκδώσει ἕως τώρα;

Αἴ, καὶ τί μ' αὐτό; Νὰ τ' ἀγοράσετε. Πόσα θὰ κοστίσουν; Ἕνα; δυὸ ἑκατομμύρια; Περισσότερα ἀκόμη;

Νὰ τὰ κόψετε ἀπὸ τ' ἄλλα Ὑπουργεῖα καὶ νὰ τὰ δώσετε σ' αὐτούς! Καὶ ν' ἀγοράσε ε τὶς φυλλάδες τους. Κι' ὅταν τὶς ἀγοράσετε νὰ τὶς σωριάσετε σ' ἕνα κάμπο καὶ νὰ βάλετε φωτιὰ σ' αὐτές.

Καὶ θ' ἀναφθῇ πυρκαγιὰ μεγάλη. Καὶ ἡ πυρκαγιὰ αὐτὴ θὲ νἆνε Ἐθνικωτάτη πυρκαγιά

Γιὰ προσάναμμα μεταχειρίζεσθε τὶς σανίδες ποὺ σᾶς μετεκόμισαν στὴν Ἀρχή.

ΠΥΡΚΑΓΙΑ η' αὐτή. Ὕστερα θἄρθῃ ἡ ἄλλη πυρκαγιὰ — ἡ η' 2 πυρκαγιὰ, ποῦ θ' ἀποτεφρώσῃ τὸ σημερινὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, τὸ σχολαστικὸ καὶ τὸ ἀνειλικρινὲς καὶ τὸ ἀντεθνικώτατον· τὸ σύστημα ποῦ παρεσκεύασε τοὺς ἀρειμανίους πολεμιστὰς τοῦ 97 καὶ τοὺς ἥρωας τῆς ἐδοῦ Κοραῆ καὶ τοὺς φωνακλάδες τῶν πολιτικῶν διαδηλώσεων καὶ τοὺς ὀμφαλοσκόπους φακίρηδες τῶν ὑπουργικῶν προθαλάμων.

Μετὰ τὴν πρώτην πυρκαγιὰ, θὰ ζητήσουμε ν' ἀναφθῇ ἡ δευτέρα πυρκαγιὰ καὶ θὰ ζητήσουμε νὰ σώσουμε τὰ παιδιά μας, νὰ σώσουμε τὴν μέλλουσαν γεννεὰν, νὰ σώσουμε αὐτὸ τὸ Ἔθνος ἀπὸ τὸ σαράκι τῆς προδοτικωτάτης σχολαστικότητος.

Τὸ φῶς ποῦ ὅλοι οἱ θεόστραβοι μέρα νύχτα ζητοῦμε, μόνον ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς πυρκαγιὲς θὰ μᾶς δοθῇ.

Κι' ἀπὸ πουθενὰ ἄλλοῦ. Νὰ τὸ ξέρετε!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

— Θὰ συνεδριάσῃ σήμερα ἡ Βουλή;
— Ἀ, μπᾶ! Πιθανὸν νὰ καλέσῃ ὁ κ. Τσαρλαμπᾶς τοὺς βουλευτάς...
— Καί;
— Δὲν θὰ γίνῃ συνεδρίασις! Θὰ γίνῃ μιὰ πρόβα τζενεράλε τῆς κοινοβουλευτικῆς ὀπερέττας «Προεδρου ἐκλογή» ποῦ θὰ παιχθῇ αὔριον ἢ μεθαύριον!..
— Πάρε τώρα κ' ἕνα πακέτο ἀναμφισβήτητα γιὰ τὰς ἀναμφισβητήτους ἐλπίδες σου!...

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΩΝ ΦΑΓΑΔΩΝ

(Κατὰ τὸ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ τοῦ Χαλεπᾶ)

Ἀπὸ κρότους τσοπάνων βοΐζει
κάθε πεῦκο καὶ κάθε κλαρὶ
κι' ἀποσπάσματος λόγχη γερὴ
κάθε πλάτη μαυρίζει.

Πρὸς τὴ στάνη γοργὸς πλησιάζει
χωροφύλαξ, στὸ χέρι κρατῶν
γιαταγάνι βαρὺ κ' ἐκλεκτὸν
καὶ τὰ πρόβατα σφάζει.

Λεκανεὺς κλωστομύσταξ ἡγεῖται
τῆς μαχίμου ἐκείνης φρουρᾶς
καὶ ἐγκύμων μεγάλης χαρᾶς
στὸ κοτέτσι κινεῖται.

Ἐκεῖ δὲ τὸν στρατὸν διαλύει
κλεί' τὴν θύραν καὶ οὕτω λαλεῖ :
« —Σφάξτε τώρα τὸ κάθε πουλί,
στρατιῶται ἀνδρεῖοι !»

Ἐρημώνουν εὐθὺς τὸ κοτέτσι,
φέρνουν ἄλλοι σὲ λίγο τἀρνιὰ
κ' ἑτοιμάζουν σὲ μία γωνιὰ
τὸ λαμπρὸν κοκορέτσι.

Ἄλλοι πάλι τὴ στάνη ἐρημάζουν,
ὅ,τι ἐμπρός του καθένας θωρεῖ
κἂν γιαοῦρτι, πιτιὲς γιὰ τυρί,
κἂν μαντζήθραις, ταρπάζουν !

Εἷς τσοπάνος φωνεῖ τρομασμένος :
—«Τὸ γιαούρτ' τὸ γιαοῦρτ' μᾶς ἐπῆ...»
δὲν ἐπρόφθασε «ρ ε» νὰ εἰπῇ,
πίπτει κάτω σφαγμένος.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΑΒΙΣΜΟΣ

Τοῦ εἶχαν τὸ πρωὶ κοινοποιήσει μίαν ἀπόφασιν ὁριστικὴν καὶ τελεσίδικον. Ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἕνα χρηματικὸν ποσὸν ποῦ ὤφειλε κ' ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσῃ ἀμέσως, διότι ἡ ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις ἔκρουελυσσωδῶς τὰς θύρας τῆς πτωχικῆς οἰκίας του κ' ἐπέσειε τὴν μαύρην πτέρυγά τηςἐπὶ τῶν εὐρωτιώντων ἐπίπλων του.

— Νὰ πληρώσω ; ἐμονολόγει. Ἀλλά, πῶς ; Καὶ μὲ τί νὰ πληρώσω ; Ἕνα μέσον σωτηρίας ὑπάρχει καὶ θὰ τὸ ἐφαρμόσω !...Νὰ παραχωρήσω τὴν περιουσίαν μου, νὰ κάμω ἔκστασιν ὑπαρχόντων !...

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν καθησύχασε κάπως. Ἐξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του καὶ πῆρε ἕνα παλαιὸν βιβλίον στὸ χέρι του, ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥραν.

Τὸ βιβλίον ἦτο μία παλαιὰ χρηστομάθεια τοῦ Ραγκαβῆ—ἡ μόνη περιουσία τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὴν ξεφυλλίζῃ. Ἀπὸ τὰ φύλλα της πέφτει ἕνα χαρτὶ κιτρινισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Τὸ ξεδιπλώνει. Ἦτο χαρτόσημον.

— Ἡ διαθήκη τοῦ πατέρα μου—ψιθυρίζει—καὶ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ τόσα χρόνια τώρα !...

Ἀποπειρᾶται νὰ τὸ διαβάσῃ. Εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς ὠχριᾷ. Ἀλλοίμονον Ἦταν ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, τοῦ παραδεχομένου τὴν ἔκστασιν τῶν ὑπαρχόντων, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει πρὸ τριακονταετίας ὁ πατέρας του.

— Νὰ καὶ ἡ σπουδαιοτέρα ἀπόδειξις, ἀνακράζει, ὅτι εἶμαι γνήσιος τοῦ πατέρα μου υἱός !...

Ο κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

ΣΕΙΡΑ ΦΑΙΔΡΩΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΩΝ

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ πῶς ντύνονται οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Β. Θεάτρου, προταχθὲν μιᾶς γενικῆς ἐρεύνης τῶν κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ ὑπὸ καθεστῶς, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν ἀκουσίαν σχεδὸν παρκίτησιν τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου, εἶνε βεβαίως δευτερευούσης ἀξίας.

Ἔπρεπεν ὅμως ν' ἀρχίσῃ κανεὶς ἀπὸ κάπου, προκειμένου νὰ κάμῃ τὴν ἔκθεσιν παθολογικῆς τινὸς καταστάσεως, τῆς ὁποίας ἓν ἀπὸ τὰ συμπτώματα εἶνε καὶ τοῦ «Νικηφόρου Φωκᾶ» ἡ ἱστορία, ἥτις ἀπησχόλησε ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν τύπον κατ' αὐτάς.

Τὸ πάθημα ἐν τούτοις τοῦ κ. Βερναρδάκη δὲν εἶνε τόσον σοβαρὸν οὐδ' ἔπρεπε νὰ κινήσῃ τόσον τὴν προσοχήν, ἀπέναντι ἄλλων τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἔμειναν γνωστὰ ἐν στενῷ μόνον φιλολογικῷ κύκλῳ, ὡς μαθήματα διὰ τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς,τοὺς μὴ δοκιμάσαντας ἀκόμη τὰς ἡδονὰς τῶν σχέσεων μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βασ. Θεάτρου.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ «Νικηφόρου Φωκᾶ» ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἔχει ὡς ἑξῆς :

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης θεατρικῆς περιόδου ἡ Διεύθυνσις τοῦ Θεάτρου εἶχεν ἀνάγκην ἑνὸς ἔργου θεαματικοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ δώσῃ μεγάλας εἰσπράξεις εἰς τὸ ταμεῖον καὶ νὰ κινήσῃ κάπως τὴν προσοχὴν τοῦ πολλοῦ κόσμου, ὅστις πέρυσιν οὐδὲ γνῶσιν κἂν ἔλαβεν ὅτι ὑπάρχει Β. Θέατρον καὶ ὅτι δίδει παραστάσεις.

Ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς» παρουσίαζε τὰ προτόντα ταῦτα καὶ ἐπὶ πλέον εἶχε τὸ προτέρημα ὅτι ἦτο ἔργον πρωτότυπον καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ρίμωτρον διὰ τοὺς παρακπονουμένους ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Φιλολογία ἀπεκλείσθη τοῦ Β. Θεάτρου.

Ὑπὸ τοιούσους ὅρους, ἡ Διεύθυνσις τοῦ Βασιλικοῦ ἐζήτησε το ἔργον καὶ ἀνέλαβε μάλιστα ἀπερισκέπτους μεγάλας ἀπέναντι τοῦ συγγραφέως ὑποχρεώσεις.

Ἐπῆλθεν ὅμως ἡ ἐμπορικὴ ἀποτυχία τοῦ «Ὀνείρου θερινῆς Νυκτὸς» καὶ ἡ Διεύθυνσις ἐφοβήθη τὴν ἐπανάλειψιν ἐπιχειρήσεως, ἥτις πιθανὸν νὰ εἶχε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, αὔξησιν δηλαδὴ τοῦ ἐλλείμματος τῆς τρεχούσης περιόδου.

Δὲν εἶχεν ὅμως τὴν εἰλικρίνειαν νὰ δηλώσῃ πάντα ταῦτα εἰς τὸν συγγραφέα καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀναβολὴν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν πολιτικήν,ἥτις δυστυχῶς ἐν παντὶ διέπει τὴν λειτουργίαν τοῦ Θεάτρου,ἠθέλησε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της ἐπιρρίπτουσα συγχρόνως πᾶσαν τὴν εὐθύνην καὶ τὸ ἄδικον εἰς τὸν συγγραφέα.

Ἡ παράστασις τοῦ ἔργου ἀνεβλήθη καὶ συγχρόνως ὁ κ. Βερναρδάκης παρουσιάζεται ὡς μόνος ὑπεύθυνος διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ πλέον ὡς ζημιώσας τὸ θέατρον... χάριν δικασκεδάσεως.

Οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Βερναρδάκην.

Ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία, πρέπει νὰ τὸ εἴπῃ κανεὶς ξάστερα, ἀπεκλείσθη τὸ μέν,

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἐνεθυμούμην ἀπὸ τὰς ἑορτὰς τῆς Μασσαλίας ὅτι τὰ ρωσσικὰ γράμματα μοῦ εἶχον κάμει αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ πάλιν αὐτοὶ δὲν ὡμοίαζον πρὸς Ρώσσους οὔτε ξανθοὶ ἦσαν, οὔτε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μογγολικῆς φυλῆς ἐφαίνοντο νὰ ἔχωσι.

Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ ἠρώτησα τὸν Θεῖον, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε καμμίαν πληροφορίαν.

—Ποῖος νὰ εἰξεύρῃ. .εἶπε, εἶνε τόσα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα...καὶ ἔπειτα ὅλων τῶν ναυτικῶν αἱ στολαὶ ὁμοιάζουν.

Ἡ μουσικὴ ἐν τούτοις ἐτελείωσε καὶ ὁ ἥρως μου ἀνηγέρθη μετὰ τοῦ συντρόφου του πρὸς ἀναχώρησιν.

Διέσχισαν βραδέως τὸ πλῆθος καὶ ἐξῆλθον διὰ τῆς θύρας ἥτις βλέπει πρὸς τὸ θέατρον.

Τώρα διατὶ μετ'ὀλίγον καὶ ἐγὼ παρέσυρα τὸν θεῖον εἰς τὴν ἰδίαν ἔξοδον ; . .

Ἰδοὺ τὰ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Μήπως ἠδυνάμην νὰ ἀγαπῶ τὸν ξένον αὐτόν ;.. ὄχι δά. .. ἐγέλων μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν... ἦτο περιέργεια ; ἦτο φιλαρέσκεια ;

Εἰξεύρω κ' ἐγώ !

Εἰς τὸ πεζοδρόμιον τὸν συνήντησα πάλιν, παρατηροῦντα τὸ ἐξερχόμενον πλῆθος μίαν δὲ στιγμὴν τὰ βλέμματά μας συνηντήθησαν καὶ κάτι ἔπαλλε ταχύτερον εἰς τὸ στῆθος μου...

Δὲν ἤμην τρελλή ;...

Ἠννόησα ὅτι ἐκινήθη ἀμέσως νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, προέτρεξε μάλιστα ἐμπρὸς καὶ μὲ ἠτένισε μὲ τὸ θωπευτικὸν βλέμμα του, πλῆρες γλυκύτητος καὶ χαρᾶς.

Εὐτυχῶς ὁ θεῖος ὅστις ἠσθάνετο ὄρεξιν νὰ περιπατήσῃ μοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψωμεν πεζῇ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐδέχθην εὐχαρίστως.

Ἠκολουθήσαμεν λοιπὸν τὴν ἀνωφερῆ ὁδὸν ἥτις ἄγει διὰ τῶν γνωστῶν σου κλιμακωτῶν δρόμων εἰς τὴν ὁδὸν Μονπανσιὲ, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀφήσας τὸν σύντροφόν του παρηκολούθει βραδέως,προσπαθῶν νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἴχνη μου.

Αἴ ! ἀγαπητή μου Αἰμυλία ! ἤμην τόσον εὐτυχὴς διότι μὲ παρηκολούθει, καὶ ἐδοκίμαζα εἰς ἑκάστην καμπὴν τῆς ὁδοῦ τόσην ἀνησυχίαν μήπως ἔξαφνα μᾶς χάσῃ ! Ἀλλ' ὁ ὀφθαλμός του—ὀφθαλμὸς ναυτικοῦ—δὲν τὸν ἠπάτησε· μετ' ὀλίγον εἴμεθα πρὸ τῆς οἰκίας μας.

Ἐπεβράδυνα σκοπίμως τὸ βῆμα ὥστε νὰ ἴδῃ τὴν θύραν, καὶ ἀφοῦ ἀνῆλθον γρήγορα γρήγορα, ἀπώθησα τὴν καλὴν Βριγίταν ἡ ὁποία ἦλθε νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ ἐκλειδώθην ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

Διατὶ ἔκαμνα ὅλα αὐτά ; δὲν ἠσθανόμην τάχα ὅτι ἦτο κακόν ;

Εἶχα τὴν τύψιν, ἀλλ' ἦτο ἐντελῶς ἀνώτερον τῆς θελήσεώς μου, καὶ ἀμέσως χωρὶς νὰ σκεφθῶ ἔσπευσα εἰς τὸ παράθυρον...

Ἠννόησα ὅτι μὲ διέκρινε, διότι ἔκτοτε προσήλωνε διαρκῶς ἐκεῖ τὰ βλέμματά του, προσπαθῶν νὰ μ' ἐπανίδῃ.

Ἐγὼ εἶχα ἀποσυρθῆ ἀποτόμως εἰς τὸ ἐσωτερικόν, καὶ τὸν ἔβλεπα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς χωρὶς νὰ διακρίνωμαι, τεταραγμένη ἐκ τοῦ αὐθορμήτου κινήματός μου. Δὲν θὰ ἐλάμβανε ἄρά γε κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ ;

Πρὸ τῆς οἰκίας μας,ἀκριβῶς εἰς τὸ σταυροδρόμιον τὸ ὁποῖον σχηματίζει ἡ ὁδός, ἓν μέρος εἶχε περιφραχθῆ διὰ σημαιῶν καὶ μύρτων καὶ ἐδίδετο δημόσιος χορὸς τῆς συνοικίας ὅπως τακτικῶς συνειθίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν μας.

Μία ὀρχήστρα ἐσκόρπιζε βάλς καὶ καδρίλλιες ἐνῷ τὰ ζεύγη ἐχοροπήδων μετὰ θέρμης.

Ἐκεῖνος ἵστατο ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς λιθίνης κλίμακος ὅπου ἄρχεται ἡ ὁδὸς καὶ ἐφαίνετο προσέχων εἰς τὸ θέαμα,ἐνῷ πράγματι τὸ βλέμμα τουἦτο

ἀπέκλεισε ἑαυτὴν τὸ δέ, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Β. Θεάτρου.

Εἶνε δὲ ζήτημα ἂν τὸ προσεχὲς ἔτος μεταξὺ τῶν ἀπείρων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφράσεων θὰ δοθῇ χάριν τῆς ποικιλίας καὶ μόνον ἓν πρωτότυπον ἔργον, εἴτε κωμῳδία εἴτε δρᾶμα.

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὸ διατί, ἐρωτήσατε ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὸν πρῶτον θεατρικὸν συγγραφέα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσετε καθ' ὁδόν.

Ὁ καθένας ἔχει μαζύ μὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπομακρύνσεώς του διὰ τὸ Β. Θέατρον καὶ μίαν φάρσαν παιχθεῖσαν ἐν τοῖς παρασκηνίοις εἰς βάρος του.

Διότι ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου, ἡ φιλολογήσασα καὶ δὴ θεατρικῶς εἰς παρελθοῦσαν ἐποχὴν — ὅρα τὸ «Ἐπὶ τοῦ Καταστρώματος» — διακρίνεται καὶ διὰ τὸ φιλοπαίγμον αὐτῆς καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παίζειν κάτω τῆς σκηνῆς κωμῳδίας, τὰς ὁποίας θὰ ἐζήλευε καὶ ὁ Μπισσόν

Ἐκ τούτου ἕκαστος συγγραφεὺς δὲν ἔχει μόνον τὸ παράπονον ὅτι ἀπεκλείσθη ἢ ἐξηναγκάσθη ν' ἀποκλείσῃ ἑαυτὸν τοῦ Β.Θεάτρου, ἀλλὰ καὶ τὴν πικρίαν τοῦ ὅτι τὸν ἐνέπαιξαν.

Ὡς παράδειγμα ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς τὴν ἑξῆς χαριτωμένην ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ὁ κ Σουρῆς.

⟷

Ἕνα βράδυ ὅλως ἀπροόπτως ἡ Διεύθυνσις τοῦ Βασιλικοῦ – δηλαδὴ ὁ διευθύνων γραμματεὺς — ἐπισκέπτεται τὸν συγγραφέα τῆς «Χειραφετήσεως» καὶ τὸν μεταφραστὴν τῶν «Νεφελῶν»

Μιλοῦσαν διὰ τὸν καιρόν, διὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, διὰ τὸ μάους, διὰ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα ὅταν αἴφνης ὁ κ. Στεφάνου λέγει ἀποτόμως.

— Ἀλήθεια θέλω τὴν «Χειραφέτησιν» καὶ τὰς «Νεφέλας» διὰ τὸ βασιλικόν.

Ὁ κ. Σουρῆ, ὅστις εἶχεν ἤδη ἰδικόν του θίασον, παίζοντα τὴν «Χειραφέτησιν» μὲ καλὰς εἰσπράξεις καὶ ἑτοιμαζόμενον διὰ τουρνέ, ἠρνήθη.

— Τί τὰ θέλετε αὐτά ! Τώρα ἔκαμαν τὴν καρδιέρα τους, καὶ δὲν θὰ δώσουν πεντάρα εἰς τὸ Βασιλικόν.

— Μὴν ἐπιμένῃς. Τὰ ἔργα σου εἶνε διὰ τὸ Βασιλικὸν καὶ θὰ τὰ δώσῃς.

— Καὶ ὁ θίασός μου ;

— Ἂς διαλυθῇ.

— Δὲν μπορῶ νὰ γελάσω τοὺς ἠθοποιούς.

— Δὲν βγαίνει τώρα. Φέρε ἕνα χαρτὶ νὰ μοιράσουμε τοὺς ρόλους τῆς «Χειραφετήσεως».

— Στάσου μιὰ στιγμή. Τόση βιασύνη. Πρέπει νὰ συνεννοηθῶ μὲ τοὺς ἠθοποιούς.

—Ἄφησέ τα τώρα καὶ λέγε. Κορδορούμπαινα ποίαν προτιμᾷς ;

— Μά !

— Ἐμπρός ! Τὴν κυρὰ μαμμὴ ποιὰ θὰ τὴν κάνῃ,

— Περίμενε. Δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω ἀκόμη.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ στείλω ἀντιγραφέα ν' ἀντιγράψῃ τὰ μέρη. Ἂν προτιμᾷς μάλιστα νὰ τὸν στείλω διὰ νυκτός, ἀπόψε.

Ὁ κ. Σουρῆς ἔμεινε κυριολεκτικῶς κατάπληκτος. Καὶ ἀπήντησε ὅτι θὰ καλέσῃ μόνος του ἀντιγραφέα ὅταν κανονίσῃ τὸ ζήτημα μὲ τοὺς ἠθοποιούς του καὶ ἀποφασίσῃ νὰ δίνῃ τὰ ἔργα του.

Ὁ θίασος πράγματι διελύθη, αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ἡ «Χειραφέτησις» θὰ παιχθῇ εἰς τὸ Βασιλικόν, ὁρίζουσαι μάλιστα καὶ ἡμέραν παραστάσεως καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς ἀντέγραψε τὸ ἔργον.

Ἔκτοτε ἡ Διεύθυνσις τοῦ Θεάτρου οὔτε λόγον ἔκαμε διὰ τὴν «Χειραφέτησιν» οὔτε ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ τὸ ἀντίγραφον καίτοι παρῆλθον... 15 μῆνες.

Ἴσως ὅμως αὔριον τὸ ζητήσῃ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος.

⟷

Ἀπὸ μίαν παρεμφερῆ ἱστορίαν ἔχουν νὰ διηγηθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες θεατρικοὶ συγγραφεῖς.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Τσοκοπούλου «Εἰς ἀναζήτησιν τῆς Εὐτυχίας», τὸ ὁποῖον ἤρεσε καὶ εὐμενῶς ἐκρίθη, ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς θεατρικῆς περιόδου καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανελήφθη.

Τοῦ Λάσκαρη αἱ κωμῳδίαι παίζονται μίαν φορὰν κατ' ἔτος καίτοι τὸ θέατρον γεμίζει ὅταν φανοῦν εἰς τὸ πρόγραμμα.

Τοῦ Δημητρακοπούλου ἐπίσης τὰ ἔργα, ἀναπαύονται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βασιλικοῦ, γενόμενα δεκτὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς περιόδου.

Ἐρωτήσατε τὸν κ. Πολέμην διατὶ ἀπέσυρε τὸ «Στοίχημά» του, τὸν Ἄννινον διατὶ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ Βασιλικὸν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους διατὶ δὲν ἀκούονται.

⟷

Δὲν θέλομεν νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὰ ψιθυρίσματα τῶν παρασκηνίων, τὰ ὁποῖα λέγουν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία ἀπεκλείσθη τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου πρὸς ὄφελος συνδικάτου μεταφραστικοῦ, ἑνὸς Ἀμερικανικοῦ συστήματος Τράστ, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ σερβίρῃ ἐν μεταφράσει πάντα τόμον κωμῳδιῶν, τὸν ὁποῖον θὰ εὕρισκεν πρόχειρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ἢ εἰς τὰ παλαιοπωλεῖα. Τοιαῦται διαδόσεις ὀφείλουν νὰ μὴ εἶνε βάσιμοι χάριν τοῦ γοήτρου τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν εἶνε τοιαῦται.

Ἀλλ' ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσωμεν γενικῶς — παραδεχόμενοι τὴν δικαιολογίαν διὰ τὸν «Νικηφόρον Φωκᾶν» ὅτι τὸ θέατρον διὰ τὰς μεγάλας καὶ μὴ καλυφθείσας δαπάνας διὰ τὸ «Ὄνειρον» τοῦ Σαίξπηρ δὲν δύναται κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον νὰ διακυβεύσῃ χρήματα διὰ σκηνογραφίας πολυτίμους, οἵας ἀπαιτεῖ ἡ παράστασις τῆς τραγῳδίας τοῦ κ. Βερναρδάκη :

—Διατὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς εἶνε μακρὰν τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου καὶ διατὶ ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία ἥτις βεβαίως δὲν ἔχει τὴν ἀξίαν τῆς ξένης ἀλλ' ἔχει τὴν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως καὶ προστασίας, διὰ λακτισμάτων ἐδιώχθη μακρὰν τῆς σκηνῆς τοῦ ἐπισήμου Ἑλληνικοῦ θεάτρου ;

Ἂς ἀπαντήσῃ ὁ κ. Στεφάνου ἀλλ' οὐχὶ δι' ἀνακοινωθέντος, τὸ ὁποῖον ὅπως ὅλα τὰ ἐπίσημα καὶ ἡμιεπίσημα ἀνακοινωθέντα δὲν θὰ λέγῃ :

— Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀλήθεια.

Ἀλλά:

— Αὐτὸ θέλω νὰ παραδεχθῆτε σεῖς οἱ ἀνεπίσημοι ὡς ἀλήθειαν.

Τί διάβολο ! Καὶ αὐταὶ αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις θεωροῦν καθῆκόν των νὰ ἐξηγοῦν εἰς τὰς μικρὰς τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην των, ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμαν !

Α. Χ.

"ΚΡΙΤΙΚΗ,,

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἱδρυταί : Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10
» ἑξάμηνος » 6
» τρίμηνος » 4

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν
Συνδρ. ἐτησία φρ. χρ. 18
» ἑξάμηνος » 6

ΚΡΙΤΙΚΗ

Εἰς τὴν «Κριτικὴν» συνεργάζονται οἱ καλλίτεροι λόγιοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδικοί μας καὶ ξένοι.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν : Διεύθυνσιν «Κριτικῆς» Ἀθῆνας Ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ

38 ΟΔΟΣ ΜΗΤ-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΡΟΠΟΛΕΩΣ 38

ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΩΛΗΤΑΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

εἰς τὸ παράθυρόν μου.

Πόσον παράδοξοι καὶ θελκτικαὶ ἦσαν αὐταὶ αἱ στιγμαί...

Ἔλαβα ἀπὸ τοῦ συρταρίου τὸ μικρὸν τηλεσκόπιον τοῦ θεάτρου, καὶ τὸ διηύθυνα πάντοτε κεκρυμμένη πρὸς αὐτόν.

Ἐφόρει ἐνδυμασίαν σκοτεινοῦ χρώματος, ἡμίψηλον πῖλον καὶ στακτόχροα χειρόκτια.

Βλέπεις τὰ παρετήρησα ὅλα...

Εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ καθίσῃ ἕως οὗ ὁ χορὸς ἐτελείωσε, καὶ μόνον ὅταν εἶδε ὅτι ἡ παρουσία του δυνατὸν νὰ παρεξηγεῖτο, περιέβαλλε δι' ἑνὸς μακροῦ βλέμματος τὴν οἰκίαν μας, ἐκύτταξε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀνεχώρησε βραδυπορῶν.

Θὰ μ' ἐννοήσῃς ἴσως ὅτι κατόπιν δὲν εἶχα καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ κοιμηθῶ.

Ἐξεδύθην καὶ ἐκάθησα πρὸ τοῦ παραθύρου, ὁπόθεν ἐξηπλοῦτο τὸ πανόραμα τοῦ κοιμωμένου Ἀλγερίου, μὲ τὰς στέγας τῶν μεγάλων οἰκιῶν του καὶ μερικὰ παράθυρα φωτισμένα, ὡς πελώριος πολυέλαιος.

Εἰς τὸ ἄκρον ἐξετείνετο ὁ λιμὴν μὲ τὰ φῶτά του καὶ τὰ ἀσαφῆ σχήματα τῶν πλοίων, δὲν ἠδυνάμην δὲ ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα μου ἐκ τοῦ μέρους αὐτοῦ.

Ποῖα καὶ πόσα πλοῖα εὑρίσκοντο εἰς τὸν λιμένα ; καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ πληροφορηθῶ;

Ἐντὸς ἑνὸς ἐξ αὐτῶν βεβαίως ἐκεῖ κάτω ὁ ἄγνωστος μου θὰ εἶχε κλεισθῇ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἴσως θὰ ἐσκέπτετο ἐμέ...

Θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι τὸ εἰδύλλιον ἦτο ποιητικώτατον... Ἀλλά μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον διατὶ τὸ ἐσκεπτόμην τόσον πολύ.

Νὰ ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον μόλις δύο φορὰς εἶδα; Ἔλα δά !...

— « » —

Ἐκοιμήθην πολὺ ἀργὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οἱ ὀφθαλμοί μου ἔμενον ἐπιμόνως ἀνοικτοί, μὴ σκεπτομένη ἐν τούτοις ἀπολύτως τίποτε τὸ ὡρισμένον καὶ σαφές.

Τὸν ἐπανέβλεπον ἀκίνητον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, παρατηροῦντα δι' ἐπιμόνου βλέμματος τὸ παράθυρον ὅπου εἶχα ἐμφανισθῇ.

Ἤμην εὐτυχὴς ἐν τούτοις... ἀγνοῶ διατί.

Ἐξήγησέ το σὺ ἥτις ἔχεις περισσοτέραν πεῖραν.

— « » —

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς μαμᾶς ἀνέγνωσα ὅλας τὰς ἐφημερίδας, ἐλπίζουσα νὰ ἀνακαλύψω καμμίαν ἔνδειξιν περὶ τῶν πλοίων τοῦ λιμένος.

Δὲν εὗρον ὅμως ἢ τὸ ἑξῆς.

«Χθὲς π.μ. ὁ κυβερνήτης τοῦ Ὁλλανδικοῦ καταδρομικοῦ μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἐπεσκέφθησαν τὰς τοπικὰς ἀρχάς, γενόμενοι δεκτοὶ μετὰ τῶν νενομισμένων τιμῶν.

Περὶ τὸ ἀπόγευμα ὁ δήμαρχος καὶ ὁ νομάρχης ἀπέδωσαν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπὶ τοῦ πλοίου.»

Νὰ εἶνε Ὁλλανδὸς ἀρά γε ;

Οἱ Ὁλλανδοὶ ἐν τούτοις μοῦ κάμνουν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων ἐρυθρῶν, ξανθῶν, παχυτάτων.

Δὲν εἶνε δυνατὸν ἐκεῖνος νὰ εἶνε Ὁλλανδός.

Εὐτυχῶς κατὰ τὰς δέκα ἐνεθυμήθην τὸν μπάρμπα Πέτρον, τὸν γέροντα στρατιώτην τοῦ θείου, τὸν ὁποῖον ἐφώναξα ἰδιαιτέρως καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ πληροφορηθῇ ποῖα ξένα πλοῖα εἶνε εἰς τὸν λιμένα.

Ἐκεῖνος μὲ τὸ αἰώνιον ἀγαθόν του μειδίαμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀφ' ὅτου μὲ συνώδευε μικρὰν εἰς τὸ σχολεῖον, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ.

Πράγματι τὴν μεσημβρίαν μοῦ ἔφερε κρυφίως, ὡς ἂν ἠννόει ὅτι δὲν ἤθελα τὸ πρᾶγμα νὰ ἐγείνετο γνωστόν, τὴν ἑξῆς σημείωσιν :

»Ἓν Γερμανικὸν θωρηκτόν.

«Δύο Ἀγγλικὰ ἀντιτορπιλλικά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΙΑΣ

ΙΣΚΙΟΣ

Σ' ἕν ποίημα Ι. Βλαχογιάννη

Στὴν κουρασμένη τώρα γέρικη βαρκούλα του,
Σὰν ραγισμένο μισοξέσκεπο σπιτάκι,
Μέσ' ἀπ' τὴν πλώρη ὁ γέρω Ναύτης—πάντα μόνος του—
Θωρεῖ τὰ πλέη τὸ πρωτοτύξειδο καϊκάκι.

Θωρεῖ ὁ Ναύτης καὶ θωρεῖ πῶς ξαναφτέρωσε
Πάλε ἡ ψυχή του κ' ἡ παλιά του νειότη πάλι
Κι' ἀναμαλλιάρης, λές, τοῦ πέλαου ἔγινε ἄνεμος
Κι' ἀφρόχαιτο ἕνα κῦμα πέρ' ἀπ' τἀκρογιάλι....

Καὶ σὰν νὰ ξαναπῆρε μέσ' ἀπ' τὰ στήθη του
Τὴ θαλασσοδαρμένη ἀγάπη τοῦ κυμάτου
Τὴ ραγισμένη του βαρκούλα ἐφιχταγκάλιασεν
Ὁ Ἴσκιος τῆς αἰώνιας νύχτας τοῦ θανάτου!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΥΨΗΛΑ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ «Ἀκρόπολις» εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ ζητήσῃ τὰς γνώμας πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐξεχόντων ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ εἰς τὰ γράμματα, περὶ τῆς μᾶλλον κατεπειγούσης ἀνάγκης ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἔθνους.

Τὴν ὀνόμασα ἀτυχῆ, ὄχι διότι δὲν ἐδόθησαν ἀπαντήσεις σοφαί, μεσταὶ ἐννοίας καὶ ἀδραί, (νομίζω ὅτι ἐξήντλησα ὅλα τὰ ἐπίκαιρα κοσμητικά), ἀλλὰ διότι μεταξὺ ὅλων τῶν ἐρωτηθέντων δὲν εὑρέθησαν δύο ἄνθρωποι σύμφωνοι, πέντε ἔτη μετὰ τὸ 1897, περὶ τοῦ τί ἐπείγει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διὰ νὰ ὑπάρξωμεν, ἤ, ὅπερ τοὐτόσημον, διὰ νὰ σωθῶμεν ὡς ἔθνος, διὰ νὰ ἀμυνθῶμεν ὡς ἥλη.

Τοῦτο εἶνε τὸ ἀποθαρρυντικώτερον ὅλων καὶ συγχρόνως τὸ χαρακτηριστικώτερον.

Καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ἂν τὰ ἐπίλεκτα πνεύματα, τὰ προωρισμένα νὰ ἐτάζουν τὸν ὁρίζοντα, νὰ ἐρμηνεύουν τὰς μελανὰς σκιὰς—αἱ ὁποῖαι συνωθοῦνται εἰς τὰς ἐσχατιὰς αὐτοῦ—καὶ νὰ μαντεύουν τὴν πορείαν των, τὰ πνεύματα τὰ δυνάμενα νὰ ζωλίζουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους καὶ νὰ ἀποφαίνωνται ἐν διαυγεῖ κρίσει τί πάσχει ἐν αὐτῇ, τὰ πνεύματα τὰ ὀφείλοντα νὰ ἔχουν σαφῆ γνώμην περὶ τῆς ἀμέσου ἐργασίας πρὸς ἀνάληψιν, εὑρίσκονται εἰς τοιαύτην σύγχυσιν, εἰς τοιαύτην ἐναντιότητα ἰδεῶν περὶ τοῦ τί πάσχει πλειότερον ἐν ἡμῖν καὶ τί ἐπιβάλλεται ἀμεσώτερον- πῶς νὰ μορφωθῇ τότε ἡ λεγομένη κοινὴ γνώμη ἡ ἀνανακλῶσα τὸ φῶς τῶν ὑπερόχων διανοιῶν, ἡ γνώμη τῶν προβάτων τῶν ἀκολουθούντων νὰ κεσέμια τοῦ πνεύματος;

Καὶ νομίζω ὅτι αὕτη τῶν γνωμῶν ἡ σύγχυσις, ἂν δὲν χρησιμεύῃ εἰς ἄλλο τι, παρέχει ὅμως ἐν τῷ συνόλῳ ἐπαρκὲς φῶς, ὅπως περιβάλῃ τὴν ὅλην τοῦ ἔθνους μορφὴν καὶ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν διαγνωστικὴν τὸ νοσηρότατον αὐτῆς χρῶμα.

Καὶ εἶνε τοῦτο ἡ ἀδιαφορία ὁ πεσιμισμός, ἡ ἀποθάρρυνσις.

∴

Πλὴν ὀλίγων ἀνδροπρεπῶν ἰδεῶν, ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐνθυμήθησαν ὅτι Ἑλλὰς δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐντεῦθεν τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς, καὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγονται ἐναγώνιοι πρὸ τῶν τεκταινομένων ὀλίγον βορειότερον τῶν ἡμετέρων ὁρίων, πλὴν τῶν τονισάντων τὴν ἀνάγκην τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας, ὡς μέσου ὑπερτάτου ἀγῶνος ἀμύνης ἐναντίον τῆς λαίλαπος τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦδε ἀκούεται ὑπόκωφος ὁ βρῶμος, πλὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔρριψαν κατὰ πρόσωπον τοῦ ἔθνους τὴν πικροτάτην ἀλήθειαν, ὅτι εἴμεθα ἄτομα, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα πλέον πολῖται, οἱ περισσότεροι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀπαντήσεών των, πρώτην φορὰν ἐσκέφθησαν ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ ἐκοπίασαν πολὺ νὰ ἀνεύρουν ἰδέας, ὡς ἐὰν τοῖς ἐπεβάλλετο ἀγώνισμα θεματογραφίας.

Ναί. Καὶ ταῦτα προρρήτως ἀποδεικνύουν τὴν ἀληθῆ νόσον τῆς περιόδου τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου, ἥτις εἶναι ἡ νάρκη, εἶδος καταστάσεως νεκροφανείας τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισεν ἐκδηλουμένη, ἐπετάθη δὲ ἀποκλειστικῶς μετὰ τὰς δοκιμασίας τοῦ 1897, ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι συμβαίνει πρὸς πάντα ἄλλον λαὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν αἰώνων, ὅπου πάντοτε τὸ σχολεῖον τῆς συμφορᾶς ὑπῆρξε σχολεῖον καθαρμῶν καὶ ἀναγεννήσεως. Διότι ὄντως ἐπέδρασαν αἱ συμφοραὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας μετὰ τὴν Ἰέναν, εἰς τοὺς Ρώσσους μετὰ τὴν Κριμαίαν, εἰς τοὺς Γάλλους μετὰ τὸ Σεδάν, εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν Πεδεμόντιον μετὰ τὴν Νοβάραν, ἀληθῆ ἐκεῖνο καὶ ὑγιᾶ πυρῆνα τοῦ Ἰταλισμοῦ.

Εἰς ἡμᾶς, ἀντιθέτως πάντων τούτων παραδειγμάτων μικρῶν καὶ μεγάλων, αἱ καταστροφαὶ τοῦ 1897 ἐπήνεγκον τὰ ἀποτελέσματα μεγάλης δόσεως ὀπίου ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς.

Ἀποθάρρυνσις περὶ πάντων, δισταγμὸς περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μᾶλλον νοσηρὰ ψευδὴς πεποίθησις περὶ τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ νὰ ὑψώσωμεν τὴν κεφαλήν, ἡνωμένα μετὰ παγετώδους, μετὰ μοιρολατρικῆς ἀδιαφορίας περὶ τοῦ μέλλοντος. αὕτη εἶναι ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ ἔθνους εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας.

Ἂν ἡ λέξις νεκροφάνεια εἶναι βαρεῖα, ἂς ὀνομάσωμεν τὴν κατάστασιν ταύτην ἀναισθησίαν, ἂς τὴν ὀνομάσωμεν ἀδιαφορίαν, ὅπως ἄλλως θέλετε, ἂν καὶ κατ' ἐμὲ τὸ γραφειωτέρον ὄνομα εἰς τοιαύτην τοῦ πνεύματος καὶ τῶν καρδιῶν κατάστασιν τὸ ἔδοσαν οἱ Γάλλοι. Εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ζεμανφισισμῆ, τῆς νοσηρᾶς ἀδιαφορίας τῆς μετεχούσης ἀναισθησίας ἐνταυτῷ καὶ ἠλιθιότητος. καὶ ἥτις ἐξωτερικεύεται διὰ τελείας ἐκλύσεως πάσης ἐνεργητικότητος, πάσης ἀντιδράσεως κατὰ τῆς βαρείας νάρκης ἡ ὁποία μᾶς ἔχει καταλάβει.—Αὕτη εἶναι ἡ σκωρία, ἡ κατατρώγουσα τὴν ἐθνικὴν ψυχήν, ἡ διεισδύουσα βαθύτατα ἐν αὐτῇ, ἀσυγκρίτως κινδυνωδεστέρα καὶ φονικωτέρα τοῦ μέλλοντος ἑνὸς ἔθνους καὶ ἀπὸ τὰ δεινότερα τῶν πατριωτικῶν αὐτοῦ παραφορῶν σφάλματα.

∴

Τὸ ἔθνος ἀπέλιπε, φαίνεται, τὸ θάρρος, διότι μόνον τοιοῦτος νοσηρὸς πεσιμισμός. τοιαύτη δηλαδὴ ἠθικὴ δυσπεψία δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τόσην ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς τόσον δυσοιώνους προόψεις τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος. Ἄλλως ἂς ἐξηγήσῃ, ὅστις δύναται τὸ ὅτι πέντε ἔτη μετὰ τὸ 1897 μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρες μεταξὺ ὁλοκλήρου λόχου ἐρωτηθέντων ἐπιλέκτων ἐνθυμήθησαν τὴν ἀνάγκην ταχείας καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας πολεμικῆς συντάξεως τοῦ ἔθνους, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ διπλωματία ἔκοψεν ἤδη καὶ ἑτοιμάζεναι νὰ ῥάψῃ τὴν ἀλοιργίδα βουλγαρικῆς μακεδονικῆς ἡγεμονίας.

Καὶ ἠκούσθη μάλιστα μεταξὺ τῶν ἐρωτηθέντων καὶ ἡ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν ὀλιγοτέραν οἴησιν. Ἀλλοίμονον! Δὲν γνωρίζω ἂν ὑπάρχουν ἄτομα ἔχοντα οἴησιν προσωπικήν. Ἀλλὰ τὴν οἴησιν διὰ τὸν ἐθνισμόν μας, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀσθενέστερα στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ, τὰ ἀπωλέσαμεν ἀπὸ πολλοῦ, ἀφ' ὅτου ἀπέλιπον ἡμᾶς τὰ ἰδεώδη, ἀφοῦ ὁ τύπος ἐμυκτήρισεν. ἐχλεύασε, προεπηλάκισε πᾶν ὅ,τι συνεδέετο πρὸς τὸ καθῆκον τῶν θυσιῶν, πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου, συμφύρων ἐν ἀξιοθρηνήτῳ συγχύσει σωβινισμὸν καὶ φιλοπατρίαν, καὶ νομίσας μετὰ τὰς συμφορὰς. ὅτι μετὰ τῆς καυτηριάσεως τῶν σφαλμάτων, ἐπιβάλλετο καὶ ὁ ἐχλευασμὸς τῶν ἰδεωδῶν.

∴

Ἀπέλιπεν οὕτω ἡμᾶς ἐν μέρει ἡ δύναμις καὶ ἐν ὅλῳ ἡ θέλησις τῆς ἐνεργείας, τῆς πάλης ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως.

Ἐν τούτοις εἶπέ τις, ὅτι οἱ ἰσχυροὶ δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ τὰ ἡμέτερα δίκαια, διότι εἴμεθα λαὸς ἥμερος, στοιχεῖον ἐκπολιτιστικὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ ἐνθυμήθη κάποιος ἀλλ' οὗτος ἦτο εἷς ἥκιστα ἰσχυρός, εἷς φιλόσοφος, ὁ Μὰξ Νορδάου.

Οἱ ἰσχυροὶ ἐνθυμήθησαν μόνον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ληστεύουν, καίουν, ἀναισκολοπίζουν ἄτομα ἐκ τοῦ ἡμέρου λαοῦ, ἐκ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ στοιχείου. Διότι αὐτοὶ καὶ ὡς κράτος ὀργανούμενοι καὶ ὡς φυλὴ παρεκτρεπόμενοι καὶ κακουργοῦντες παίζουν πρόσωπον ἀνθρώπων ἐνεργείας. Οἱ ἄνθρωποι δὲ τῆς ἐνεργείας, ἀκόμη καὶ τῆς τοιούτου εἴδους, εἶναι πεπρωμένον νὰ ἐπιβάλλουν τὸν σεβασμὸν τῶν ἀδικων ἀξιώσεών των, ἐνῷ δὲν κατορθόνουν νὰ γείνουν σεβαστὰ τὰ δίκαιά των οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀδρανείας, οἱ κινοῦντες περιλύπως τὴν κεφαλὴν καὶ περιοριζόμενοι νὰ δεικνύουν μὲ τρέμοντας δακτύλους τὰς περγαμηνὰς τῶν ἀρχαίων τίτλων των. Διότι τὴν γλῶσσαν τοῦ δικαίου. μόνον δυστυχῶς ἡ δύναμις τὴν καθιστᾷ καταληπτήν.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ὁποῖον πρὸ παντὸς χρειάζεται σήμερον τὸ ἔθνος εἶναι τὸ νὰ δυνηθοῦν ἐπίλεκτοι ψυχαὶ νὰ τὸ σείσουν ἰσχυρῶς ἐκ τῆς νάρκης του. τῆς ὁποίας ἡ παράτασις εἶναι ἰσοδύναμος πρὸς τὸν θάνατον· νὰ ἐμπνεύσουν εἰς λαὸν ἀποκαρτερήσαντα τὴν αὐτοπεποίθησιν· νὰ ἐμφυσήσουν εἰς αὐτὸν τὴν πνοὴν τῆς αὐτοπαρνήσεως καὶ τῶν θυσιῶν, ὅπως ἐρρωμένως ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν δεινοτέρων κινδύνων, οἵτινες συσσωρεύονται ἐν τῷ ὁρίζοντι τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος.

∴

Ὅταν ὁ ἐκσλαυϊσμὸς τῆς Μακεδονίας θὰ εἶνε τοῦ ἑλληνισμοῦ ὁ νεκρώσιμος κώδων, ἀδικοῦσι πολὺ τὴν διορατικότητά των οἱ θεωροῦντες δευτέραν τὴν ἀνάγκην τῆς πολεμικῆς συντάξεως τοῦ κράτους, καὶ πιστεύοντες ταύτην δυνατὴν. μόνον μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας αὔξησιν τῶν ἐθνικῶν πόρων.

Ὁμαλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων αὕτη εἶνε βεβαίως ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἄλλοι, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐνεργείας καὶ οἱ προστατεύοντες αὐτούς, δὲν ἀναμένουν τὴν ἐξέλιξιν ταύτην διὰ νὰ συντρίψουν τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν μέλλον, ἀποσπῶντες ἀπὸ τοῦ ἑλληνισμοῦ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, τὴν Μακεδονίαν.

Ἄνευ πολεμικῆς συντάξεως, ἄνευ τοῦ δυνατοῦ μιᾶς ἐνόπλου διαμαρτυρίας, ὅταν ἄλλοι καὶ οὐχὶ ποτὲ ἡμεῖς θὰ ταράξουν τὴν γαλήνην τοῦ παρόντος καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Ἀνατολῆς διὰ νὰ διαγράψουν τὰ ψυλετικὰ ἡμῶν δικαιώματα, οἱ ἰσχυροὶ ποτὲ δὲν θὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὰ δικαιώματα τῶν μοιρολατρῶν, τῶν φακίριδων, τῶν Ζεμανφισιστ, «τῶν μὴ χάνεσαι», τῶν Ἱερεμιῶν μὲ ναργιλὲν ἢ τῶν Ἱερεμιῶν μὲ τσιγαρέτον τῆς Ξάνθης.

Οἱ ἐπίλεκτοι ἄνδρες, οἱ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις κ' ἐν τοῖς γράμμασιν, οἱ ἔχοντες τὸ καθῆκον νὰ εἶναι οἱ ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, ὀφείλουν νὰ τὸν ἀφυπνίσουν τῆς νάρκης, νὰ τὸν ἀναβαπτίσουν εἰς φρόνημα, νὰ ἀποδιώξουν ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν ἀποθάρρυνσιν, νὰ τὸν διδάξουν ὅτι ἔμβλημα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ἀποχωρισθῇ ποτὲ δέον νὰ εἶναι τοῦτο: «**ὑψηλὰ τὰς καρδίας**».

ΕΜΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

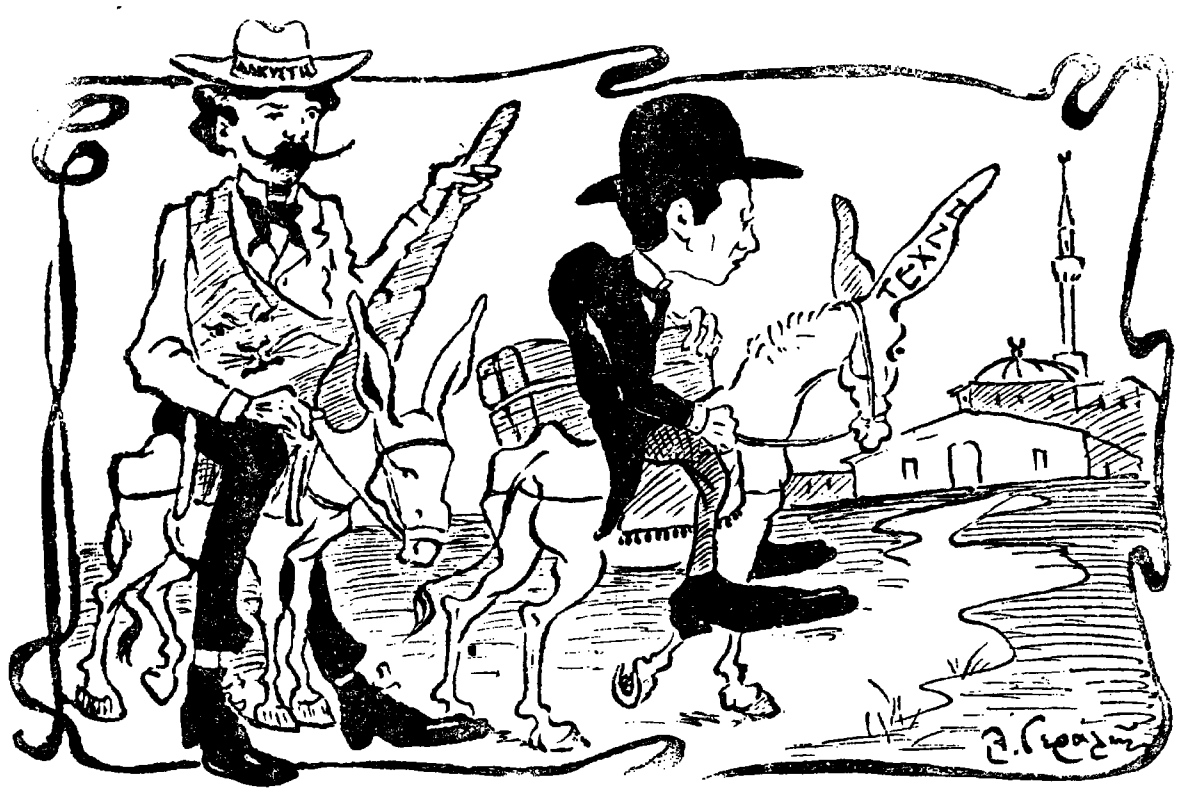

Ἡ «Νέα Σκηνὴ» στὴ Καβάλλα

Ο ΝΟΥΜΑΣ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ἀθῆναι 9 Ἰανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο Κος ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ἐγνωρίσθηκε προχθὲς μ' ἕναν ἐξ ἐπαγγέλματος πατριώτην τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα — κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ κ. Ἱερεμία πάντοτε — ἂν ἀντὶ νὰ ἐκπέμπῃ λέξεις ἐξέπεμπε ὀβούζια, ἠμποροῦσε σ' ἕνα ἡμερονύκτιον μόνον νὰ ζουλιάξῃ ὅλον τὸν Ἐγγλέζικο στόλο, ποῦ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἦταν ἀραγμένος στὸ Φάληρο.

Ὁ κ. Πατριώτης τοῦ ἀνέπτυξε χίλια δυό, πατριωτικὰ πάντοτε, ζητήματα. Τοῦ ἀνέλυσε τὸ Μακεδονικὸν ἄρθρον τοῦ Μὰξ Νορτάουν. Τοῦ ἐξήγησε τὸν χρησμὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης. Τοῦ κατέστρωσε σχέδια ἐπὶ σχεδίων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγαρικῆς ἐπιρροῆς. Τοῦ εἶπε, τοῦ εἶπε — καὶ τί δὲν τοῦ εἶπε: — ποῦ τὸν ἔκανε ζαπόρι τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ δρόμος τοὺς ἔφερε καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκεῖ ὁ κ. Πατριώτης ἐσταμάτησε, κ' ἐκεῖ ἡ γλῶσσά του ἐπῆρε κατήφορο.

— Τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴν σώσῃ μόνον ὁ συναπισμός!.... ἐφώναξε.

— Καὶ ὁ σιναπισμός! παρετήρησε δειλὰ ὁ κ. Ἱερεμίας.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ! Ποίαν σχέσιν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ σιναπισμὸς μὲ τὸ Ἐθνικὸν ζήτημα;

— Κατὰ τὰ παραγγέλματα τῆς Ἰατρικῆς, ὁ σιναπισμὸς κατευνάζει κάθε πυρετόν. Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς ἠμπορεῖ νὰ κατευνάσῃ καὶ τὸν πυρετὸν τοῦ λόγου, τοῦ ὁποίου σύμπτωμα εἶνε τὸ χρόνιον αὐτὸ πατριωτικὸν παραλήρημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον τυραννούμεθα!. ..

Ὁ κ. Πατριώτης δὲν εὐχαριστήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν παρατήρησιν αὐτήν. Ἀκόμη δὲ ὀλιγότερον, ὅταν ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης, μὲ γεροντικὸν πεῖσμα ἐπιμένων στὴν ἐξωφρενικὴν ἰδέαν του, ἐπρόσθεσε:

— Καλὴ ἡ ἑταιρία αὐτὴ καὶ ἅγιος ὁ σκοπός τος! Δὲν φρονεῖς ὅμως ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γίνῃ καὶ μία ἄλλη ἑταιρία, ἡ ὁποία νὰ γνωνισθῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.....ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας;

ΚΑΙΡΟΣ ΗΤΟ

ν' ἀναμιχθῇ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος στὸ ζήτημα τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, μετὰ τὴν κωμειδιλλικωτάτην μάλιστα ἐπέμβασιν εἰς αὐτό, τοῦ κατωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ δηλ. τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὁ ὁποῖος ἀνεμίχθη εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ κ. Βεραρδάκη καὶ τοῦ Βασ. θεάτρου φαιδρότατον ζήτημα.

Κατηρτίσθη λοιπὸν — ἔτσι τοὐλάχιστον ἐγράφη κάπου — μία ἑταιρία «λογίων καὶ πατριωτῶν» καὶ συνέπηξε τὴν Ἐθνικὴν Σκηνὴν μὲ πρόγραμμα τὴν καταπολέμησιν ἐφ' ἑνὸς τῶν «ὑστερικῶν προϊόντων», τῶν Σκανδινυῶν συγγραφέων, καὶ «τῶν ἀνηθήκων βανυσουργημάτων τῆς ἐκπεπτωκυίας Γαλλικῆς σχολῆς», καὶ τὴν ἀνύψωσιν ἀφ' ἑτέρου τοῦ δραματικοῦ μποζὲ τοῦ κ. Α. Ἀντωνιάδου.

Ἡ ἀπόρασις ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἀθωωτικῶς μὲν διὰ τὸν κ. Ἀντωνιάδην, κατακδικαστικῶς δὲ διὰ τοὺς Σκανδινυοὺς συγγραφεῖς, εἶνε ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος, ἀφοῦ τὴν ὑπέγραψε καὶ ὁ κ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτουργοὺς τῆς «Ἐθνικῆς σκηνῆς».

ΒΑΡΥΤΑΤΟΙ

οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους ἐπρότεινε ὁ μηνίων Ἀττικάρχης εἰς τὴν γηραιὰν Κορδοναρχίαν: «Ἰσορροπίαν εἰς τὴν πρὸς τοὺς συμμάχους ἐκτίμησιν».

Αὐτὸ ἐπρότεινεν ὁ κ. Λεβίδης. Ἄγνωστον ἂν θὰ τὰ δεχθῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Διότι ἰσορροπία εἰς τὰ ρουσφέτια— ὅπως μεταφράζεται γυδαϊστὶ ἡ «ἐκτίμησις»—εἶνε ὀλίγον δύσκολον πρᾶγμα.

Εἶνε σύμμαχοι ποῦ προσφέρουν ὀλίγα στὸ Ὑπουργεῖον· Εἶνε καὶ σύμμαχοι ποῦ τὸ συγκρατοῦν στὴν Ἀρχήν. Ὁ κ. Χατζίσκος λ. χ. ὁ κ. Μπακόπουλος, ὁ κ. Μονοκρούσος!

ΟΙ ΦΡΙΤΖΟΙ ΜΑΣ

εἶνε μεταμορφωταὶ θαυμασιώτεροι ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν Φρῖτζο ποῦ κατέπληξε προχθὲς τὴν νύκτα στὸ Δημοτικὸν Θέατρον τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ καταπληκτικὰς μεταμορφώσεις του.

Τοὺς γνωρίζετε τοὺς Φρίτζους μας; Εἶνε οἱ Ἄρχοντές μας, εἴτε Βουλευταὶ καλοῦνται, εἴτε Δήμαρχοι, εἴτε Δημ. Σύμβουλοι, εἴτε πάρεδροι.

Ἄλλοι ἄνθρωποι εἶνε πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅταν διακονεύουν τὰς ψήφους μας κι' ἄλλοι ἄνθρωποι γίνονται, μεταμορφούμενοι ὡς διὰ μαγείας, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ψέμματα;;

ΚΟΒΕΙ—ΚΟΒΕΙ

—κόβει, κατὰ τὴν «Ἀκρόπολιν» ὁ κ. Δηλιγιάννης. Ξουράφια, ψαλίδια, μπαλτάδες, μαχαίρια! ὅλα εἰς ἐνέργειαν.

Καὶ κόβει, κόβει, κόβει ἀνηλεῶς, οἰκονομίας ἕνεκεν, τὰς θέσεις ἐκείνας τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ φίλοι του.

— Ψαλίδια!, ξουράφια!, μαχαίρια!, ποιὸς ἔχει γι' ἀκόνισμα:

— Ὁ κ. Πρωθυπουργός, γιατὶ τὰ σιδερικά του ἐστόμωσαν ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ

εἴδησις πρώτης δυνάμεως ἐδημοσιεύθη προχθὲς στὰς στήλας μερικῶν προωϊνῶν ἐφημερίδων. Οἱ κορδονικοὶ βουλευταὶ διέκοψαν τὰς σχέσεις των μὲ τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, μὴ ἀναγνωρίζοντες εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸν κ. Ὑπουργόν.

Κατὰ τὰ ἐν ἰσχύϊ διεθνῆ νόμιμα, τὸ δίκαιον εἶνε ὑπὲρ τῶν κ.κ. Βουλευτῶν καὶ κατὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην ἑνὸς ἑκάστου τῶν κ.κ. βουλευτῶν πρὶν ἐφοδιάσῃ μὲ τὴν εἰδικὴν αὐτὴν πληρεξουσιότητα τὸν Γραμματέα του.

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

δηλιγιαννικώτατος, ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, κατὰ τὴν «Ἑστίαν», ὅτι ἂν ἀκυρωθῇ μία ἐκλογὴ καὶ ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ τῆς ἐπαρχίας του, θὰ ποσκιρτήσῃ ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν.

Ἡ δήλωσις αὐτὴ δὲν σᾶς δίδει ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς σοβαρότητος τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ ἐπικυρώσεις καὶ αἱ ἀκυρώσεις τῶν ἐκλογῶν;

Ἐν τούτοις τὸ Σύνταγμα...Οἱ θεσμοί....Τὸ χαριτωμένον μας Πολίτευμα...ἐπιβάλλουν κοντὰ εἰς τόσα ἄλλα στραβὰ κι' ἀνάποδα καὶ τὴν φάρσαν αὐτὴν τῶν ἐξελέγξεων! Τί νὰ γίνῃ! ἢ μᾶλλον, ἕως πότε θὰ γίνεται ἔτσι;

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

ἐξεφύλλιζε τὸν νεοεκδοθέντα τόμον τῶν ποιημάτων καὶ ξεφωνοῦσε ἀπὸ ἀγανάκτησιν:

— Μὰ δὲν εἶνε ποίησις αὐτή!.... Δὲν εἶνε ρίμες αὐτές!.... Ρυθμὸς δὲν ὑπάρχει σέ κανένα ποίημα.οὔτε ἁρμονία, οὔτε ἔννοια, οὔτε τίποτε!....Στίχοι τοῦ κάρ-

---

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Τὰ πλευρά σου ἔπαλλον ὡσὰν τοῦ λαγωνικοῦ ἔπειτα ἀπὸ καταδίωξιν. Μίαν νύκτα σ' εὑρῆκα στὴ θύρα μου πεσμένον...Καὶ τότε...Τότε, ἄχ, μέσα στὰς φλέβας μου ὅλας ποίαν δίψαν καὶ ποίαν πεῖναν ἐναλλὰξ εἶχα γιὰ σέ, γιὰ τὴν δροσερότητά σου! Ἐν ὀνείρῳ, ἔπινα καὶ ἔτρωγα τὴν ζωήν σου, καθὼς πίνουν τὸ κρασί, καθὼς τρώγουν τὸ μέλι. Ἄνοιγα τὴν ζῶσαν καρδίαν σου, εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους σου χωρὶς νὰ σὲ καμω νὰ σοῦ πονέσῃ καί γιὰ ἐμὲ αἱ σταλαγματιὲς τοῦ αἵματός σου ἦσαν σὰν τὰ κλωνιὰ τοῦ ροδιοῦ. Ἤτο στὸ μέτωπό σου ὁ χυμὸς τοῦ αἵματός σου ὅταν σ' ἀγκάλιαζα μὲς τὸ σκοτάδι καὶ ὅταν ἐπάνω ἀπὸ τὸν τράχηλόν μου ἐπερνοῦσε ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου. Θυμᾶσαι; Θυμᾶσαι; Τὰ χείλη μας ἦσαν ὡσὰν ἕνας μόνος καρπὸς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατος ἔλυωνε ἐπάνω στὰ ψυχρά μας δόντια· καὶ ξάφνου, εἰς τὴν σκιὰν μία ἀνταύγεια ἐπαρουσιάζετο ἐπάνω εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μας, ὡσὰν τὰ βλέφαρά μας καὶ τὰ μαλλιά μας ἀνακατευμένα νὰ εἶχαν πιάσει φωτιὰ ἀπὸ τὴν φλόγα τῶν τρελλῶν κροτάφων μας. Ἦταν στὸ μέτωπόν σου ἕνας χυμὸς αἵματος καὶ ἐπίσης ὁ χυμὸς τραχέος τινὸς πράγματος .... Ἀ! τὸ τραχὺ αὐτὸ πρᾶγμα τὸ αἰσθανόσουν σ' ἐσὲ καὶ σ' ἐμέ! Ὅταν ὁ Δόγης ὕπνωττεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρυσῶν ἐριούχων του καὶ τῶν διφθερῶν του, ἐσὺ τὸν ἐκύτταζες μὲ βλέμμα σκληρὸν σὰν τὸ ἀτσάλι...Ἐσὺ, ἐσὺ εἶσαι ποῦ εἰς τὰς ἡδονάς μας ἐπεκαλεῖσο τὸν θάνατον. Ἐγὼ παρεκάλουν τὴν θάλασσαν νὰ μᾶς κρύψῃ, νὰ μᾶς πάρῃ μέσα στὰ ἀπόκρυφά της, νὰ μᾶς ἀπαγάγῃ εἰς τὰ ἰσχυρά της νερά. Ὅταν ἐκύτταζα μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἕνα ὡραῖο πλοῖο νὰ φεύγῃ πρὸς τὴν χώραν τῶν ἀρωμάτων, τοῦ ἔρριπτον τὰς ζώνας μου θερμὰς ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωήν μου ... Καὶ σὺ ἔφυγες μόνος, διέσχισες τὴν θάλασσαν ὅπως ἐπικαλεσθῆς τὸν θάνατον! Καὶ μοῦ ἔφερες τὴν μάγισσαν αὐτὴν τῆς Σκλαβουνιᾶς, αὐτὴν ποῦ γνωρίζει νὰ σκοτώνῃ σιγὰ σιγά... (Μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις προφερθείσας μετὰ βραδύτητος, μένει σκεπτικὴ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀτενίζοντας πρὸς πένθιμον ὅραμα, μὲ τραχεῖαν ἔκφρασιν εἰς τὰ χείλη της τὰ μικόκλειστα).

Ἦταν ἐπιδεξία ἡ Σκλαβοῦνα αὐτή...Μὲ δύο λίτρες κερὶ ἔπλασε τὴν μορφήν. Μοῦ ἐζήτησε ἕνα δόντι τοῦ γέρου, τρεῖς σταλαγματιὲς ἅγιον μῦρον καὶ λίγον ἅγιον ἄρτον. Καὶ τῆς τὰ ἔδωσα ὅλα καὶ ἐκείνη τὰ ἔβαλε μέσα στὸ κερί. Ἀ! γιὰ σένα ἔκαμα ὅλα αὐτά, γιὰ σένα, γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ νὰ κοιμᾶσαι ἐπάνω στὸ προσκέφαλό μου! Τὸ κερὶ εἶχε τὴ μυρωδιὰ τοῦ Ἅδου. Μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια ἔκοψα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν μανδύαν τοῦ Δόγη ὅπως ντύσω τὴν μορφὴν ποῦ τοῦ ἔμοιαζε..... Ὅταν ἐπλησίαζα τὴν μορφὴν στὴν φωτιὰ, τὸ κερὶ, λυώνοντας, εἶχε τὴν μυρωδιὰ τοῦ Ἅδου...Καὶ κάθε μέρα ὁ γέρος ἐγίνετο ἰσχνότερος, ὠχρότερος καὶ ἀδυνατότερος...Ἐπάνω στὸ μέτωπό του καὶ ἡ μεγάλη λαβωματιὰ ἀκόμη ἔχασε τὸ χρῶμά της, ἐξηφανίσθη σχεδόν...Κατὰ τὰς τελετὰς δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ βαστάζῃ τὴν πορφύραν του. Ἀ! ἔλυωσε καθ' ὁλοκληρίαν, ὅλαι αἱ φλέβες του ἄδειασαν καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀπὸ ποῦ τὸ αἷμά του ἔρευγε. Ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον του, ὅταν ἐξεψύχησε, ἦταν σὰν λείψανο μέσα σὲ χρυσῆ λειψανοθήκη. Εἶπεν Ἀμὴν καὶ μὲ ἐκύτταξε καὶ εἰς τὸ ξηραμένο στόμα του ἐξάνοιξα τὸ βαθούλωμα τῶν οὔλων ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε πέσῃ τὸ δόντι ... Ἀπὸ τὲς τρύπες τοῦ κρανίου του, τὸ βλέμμά του ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα βάθος τρομερόν...Ἀ! αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιὰ σένα. Μὲ τὸ πτῶμα αὐτὸ καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα κατέβηκα ἀπὸ τὸν θρόνον μου γιὰ νὰ ἔλθω σ' ἐσέ, ὅπως σοῦ δώσω τὰς ἡμέρας μου καὶ τὰς νύκτας, ὅπως ἀναμιχθῶ εἰς τὴν ζωὴν σου καθὼς ἡ ψυχὴ εἶνε ἀνακα-

ρου, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκδοθοῦν τὶς ἀπόκρηες!...

—Καὶ θὰ τὰ γράψῃς ὅλ' αὐτὰ ποῦ λές; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

Ὁ κριτικὸς ἀμέσως κατευνάζεται:

— Νὰ τὰ γράψω; Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γράφονται, λέγονται μόνον! Ὁ ποιητης εἶνε φίλος μου! Κι' αὐτὸ, κυρίαι καὶ κύριοι, καλεῖται: Ρωμαΐκη κριτικὴ καὶ νὰ μᾶς συγχωρῆτε!

ΔΙΑ ΜΥΡΙΟΣΤΗΝ

φοραν οἱ ἐν Καΐρῳ καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς ἀπέδειξαν ὅτι οἱ μεγαλείτεροι καὶ εἰλικρινέστεροι πατριῶται ζοῦν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι γιὰ νἀγαπᾷ κανεὶς τὴν πατρίδα του — ἰδίως ὅταν τύχῃ νὰ εἶνε καὶ Ρωμηὸς — πρέπει νὰ μὴ τὴν πολυβλέπῃ.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν «Ἑστίαν» εἰς 2200 Αἰγυπτιακὰς λίρας ἀνῆλθον μέχρι τοῦδε αἱ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου εἰσφοραὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ ὁμογενῶν. Κ' ἔπεται καὶ συνέχεια, διότι ὅλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς θὰ δώσουν γενναιότατα ποσὰ, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, τὸν ἐθνικώτατον,

Εἰς πόσα ἐπάνω κάτω νἀνῆλθε καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἕλληνες;

ΤΕΛΕΙΑ

κατάπτωσις λοιπόν; Πρέπει νἀπελπισθῇ κανεὶς καθολ οκληρίαν;

Νὰ ἐπεμβαίνῃ ὁ Ἔλεγχος—τὸ νοιώσατε; Ὁ Ἔλεγχος!—στὰ ἐσωτερικά μας ζητήματα, νὰ ὑποδουλώνεται συνεπῶς τὸ Κράτος καὶ νὰ μὴ ἐπιφαίνεται μία κἂν σανίδα στὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος;

Εἶνε ψυλὴ πειὰ αὐτὴ ἡ δική μας γιὰ νὰ ἐνθουσιάζῃ τὸν κ. Μὰξ Νορντάου καὶ νὰ τὸν ἀναγκάζῃ νὰ γράφῃ ἄρθρα καὶ νὰ στέλλῃ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.

ΑΓΡΑΦΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ἀγράφου νόμου, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν ἁλιτηρίων ἐκείνων χωρικῶν ποῦ ἔκοψαν τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Λιοσίων καὶ τὰ πούλησαν γιὰ ξύλα, μὲ τὴν ὀκά.

Καθόλου ὅμως παράδοξον νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ μεθαύριον ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ νἀθωωθοῦν παν-ηγυρικῶς, ἀφοῦ τὰ βρωμερὰ χέρια τους τὰ χρησιμοποιοῦν ὄχι μόνον γιὰ νὰ κόβουν τὰ δένδρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ψηφίζουν. Μήπως δὲν ἐννοούμεθα;

ΝΑ ΚΛΕΠΤΟΥΝ

καὶ τὰ ὑλικὰ τῆς ἑταιρίας τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάζουν νἀπειλῇ ὅτι θὰ σταματήσῃ τὰς ἐργασίας της, ἂν ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ μέτρα δραστήρια κατα τῶν λωποδυτῶν;

Μὴ χειρότερα! Οἱ Βούλγαροι συνωμόται οἱ ὁποῖοι τόσον θορυβωδῶς συνελήφθησαν πρό τινων μηνῶν ἐδῶ, τόσο κακὸ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν στὴν πατρίδα μας.

Κ' ἔπειτα φωνάζομε πῶς πρέπει νὰ πάρουμε καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ ἀκόμη δὲν κατορθώσαμε οὔτε τὴν Ἐλευθέρα Ἑλλάδα νὰ φυλάττωμεν!...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Δ. Κατερινοπούλου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Χειρουργῆς Παθολογίας, δὲν ὑπάρχει. Ὁ κ. Κατερινόπουλος ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐνδεδειγμένος καθηγητής, κατέλαβε δὲ τὴν ἕδραν ἐπαξίως καὶ τῶν μελετῶν καὶ τῆς μακρᾶς πείρας του τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ πελατείᾳ του κ' ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ ὅπου ἐπὶ ὀκταετία ὁλόκληρον ὡς βοηθὸς διδάσκει.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἕδραν τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς διδάσκαλος κ. Μαγγίνας ἐκλέϊσε, θὰ τὴν τιμήσῃ καὶ ὁ νέος καθηγητής.

ΕΓΡΑΦΗ

κάπου χθὲς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μετὰ περισκέψεως πλέον εἰς ὅλας τὰς ὑπαλληλικὰς μεταβολὰς, παραβλέπουσα τὰς ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ πιστεύομεν. Ἅμα ἐξαντληθῇ ἡ πίστωσις τῶν φίλων, ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Ἡ πίστωσις δὲ τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται περὶ τὰ τέλη της καὶ ἀπόδειξις αἱ ραγδαῖαι μεταβολαὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρὸς ὀνομάζεται: «Θέλω». Ἡ εὐδαιμονία τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται: «Ἐκεῖνος θέλει.»

Ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν πλησίον σας ὡς ἑαυτὸν — ἀλλὰ καὶ νὰ εἶσθε κατ' ἀρχὴν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἑαυτούς.

Ἀποφεύγετε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὴν δικαιοσύνην των! Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε μόνον τὸ μέλι ποῦ λείπει ἀπὸ τὰς ψυχάς των. Καὶ ἐὰν αὐτοκαλοῦνται δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ, μὴ λησμονῆτε ὅτι δὲν τοὺς λείπει παρὰ ἡ δύναμις διὰ νὰ εἶνε Φαρισαῖοι.

Δὲν ὑπῆρξε παρὰ εἰς μόνος Χριστιανὸς καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὸ ὡραῖον καὶ νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἐκφράζῃ, νὰ ζητῇ κανεὶς πολλὰ, μὲλίγα λόγια. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια.

Φρ. Νιτσε

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΩΝ

ΚΛΕΒΕΛΑΝΔ καὶ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἤδη ὅτε ἀπολύονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως οἱ ἄριστοι τῶν ὑπαλλήλων, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τοὺς διώρισαν **οἱ ἄλλοι**, ἢ τοὺς προήγαγον **οἱ ἄλλοι**, ἀνεπολήσαμεν μίαν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσε διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρηστὸν ὑπάλληλον ὁ διασημότερος τῶν ουμοριστικῶν καλάμων τῆς βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, ὁ Μὰρκ Τβαὶν – ψευδώνυμον κρύπτον τὴν προσωπικότητα τοῦ κ. Μ. Κλέμενς.

Οἱ δημοκρατικοὶ εἶχον νικήσει τοὺς ρεπουμπλικανοὺς κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου εἶχεν ἀνέλθῃ ὁ Κλέβελανδ.

Ὁ Μὰρκ Τβαὶν περιηγεῖτο τότε τὴν Εὐρώπην, εὑρίσκετο δὲ ἀπὸ ἡμερῶν ἐν Φραγκφούρτῃ, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἡμέραν τινὰ τὸν γενικὸν Πρόξενον τῆς Συμπολιτείας κύριον Μάσσων, τὸν εὗρε τοποθετοῦντα εἰς κιβώτια τὰ βιβλία καὶ τὰ ἔγγραφά του.

— Ὥρα καλὴ, τοῦ λέγει ἔκπληκτος, τί τρέχει, Νάσσων;

— Τί νὰ τρέχῃ; τὰ καθήκοντά μου ἔληξαν. Εἶμαι ρεπουμπλικανὸς καὶ ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Συμπολιτείας δημοκρατικός. Ἡ θέσις μου ἀνήκει πλέον εἰς δημοκρατικόν.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι αἴσχος! εἶπεν ὁ Τβαὶν ἀποσυρόμενος.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μὶς Ροὺθ Κλέβελανδ, δηλαδὴ πρὸς τὸ θυγάτριον τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατείας, ἡλικίας **δέκα μόνον μηνῶν**·

«Ἀγαπητή μου Ροὺθ, ἔχω ἀκλάβει ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ καμμίαν χάριν ἀπὸ δημοσίαν ἀρχήν. Ἀλλὰ δὲν παραβιάζω τὸν ὅρκον μου, ἐὰν σᾶς ἀπευθύνω μὶς, ὀλίγας φιλικὰς γραμμὰς διὰ νὰ σᾶς καταγγείλω ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ ὕβρις κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν δημοσίων συμφερόντων, διὰ τῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ παππάκη σας χρηστῶν ὑπαλλήλων καὶ μεταξὺ ἄλλων τοῦ καλλιτέρου τῶν προξένων τῆς Συμπολιτείας ἐξ ὅσων ἐγνώρισα. Σημειώσατε δὲ, ἀγαπητὴ δεσποινὶς, ὅτι ἐγνώρισα πολλούς.»

Καὶ ἀφοῦ ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσιν συνεπλήρωσεν ὡς ἑξῆς τὸ γράμμα του πρὸς τὴν δεκάμηνον δεσποινίδα.

«Εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητὴ μὶς, θὰ εἶναι εὔκολον εἰς πρώτην μετὰ τοῦ παππάκη σας συνομιλίαν περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὸν πρόεδρον τῆς δημοκρατίας περὶ τοῦ γενικοῦ προξένου Μάσσων καὶ νὰ τῷ παραστήσετε **ποίαν ὑπόληψιν τρέφω πρὸς κυβέρνησιν ἀπολύουσαν**

τευμένη μὲ τὴν σάρκα, γιὰ νὰ εἶμαι σ' ἐσὲ καθὼς ἡ πνοή σου εἶνε στὰ στήθη σου. Ἰδοὺ τί ἔκαμα γιὰ σένα. Καὶ σὺ μ' ἀγάπησες, μ' ἀγάπησες. Ἐτράφης ἀπὸ ἐμὲ καθὼς ἀπὸ βότρυν σταφυλῆς, ἕως τὸν λαιμόν, ἕως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐχόρτασες ἀπὸ τὴν γλυκάδα μου. Μὲ εἶδες ὡραίαν, εὗρες εἰς τὸ σῶμα μου τὸ διαμάντι καὶ τὸ κεχριμπάρι· μ' ἐξεφύλλισες ὡσὰν πολλύφυλλον ἄνθος. Γιὰ σένα οἱ πλόκαμοί μου εἶχαν τὴν εὐωδίαν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς σμύρνας, ὡσὰν τὰ σχοινία πλοίου καταφόρτου ἀπὸ μυρωδικά. (Διακοπή. Μὲ κίνημα ἀόριστον ἐγγίζει τὴν κόμην της τὰς παρειάς της, τὸν πώγωνά της.) Ἐπέθανεν λοιπὸν ξάφνου τὸ πρόσωπό μου σὰν τὸ φύλλο ποῦ πεθαίνει γιὰ μιὰ ἡμέρα; Ἐν τούτοις εἰς τὸν γυμνὸν τράχηλόν μου ἔχω ἀκόμη τὴν θερμὴν σου ἀναπνοήν... (Ἀπηυδηκεῖα καὶ τρέμουσα ἐγγίζει τὸν τράχηλόν της ὡσεὶ νὰ ἐζήτει ἐν αὐτῷ φυτίδας.) Ἀνεκάλυψες ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὰ ἴχνη τῶν ἐτῶν; (Σηκώνει τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος κάτοπτρον καὶ κυττάζεται ἐν αὐτῷ. Ἡ μορφή της φαίνεται τεταραγμένη ἀπὸ θλῖψιν καὶ ὠχρότητα. Χαμηλώνει τὸ κάτοπτρον καὶ μένει στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος ὡσὰν ἀπολιθωθεῖσα ἀπὸ ἀπελπισίαν.

Πεντέλα (ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κιγκλιδώματος).

Διακρίνω δύο ἱππεῖς εἰς τὴν Ὀρλάνδαν.

Γραδενίγα ἀνασκιρτῶσα.

Ὁ Πάρις; Ὁ Ἄλμυρος; Μόνοι;

Πεντέλα

Συνοδεύουν μίαν ἡμίονον... Ἐπάνω εἰς τὴν ἡμίονον εἶναι μία γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα φαίνεται δεμένη σὰν αἰχμάλωτος.

Γραδενίγα (μὲ σκίρτημα χαρᾶς.)

Εἶναι ἡ μάγισσα! Ἔρχεται! Φθάνει! (ἀναπνέει βαθέως μὲ ὀφθαλμοὺς σηκωμένους πρὸς τὰ πλατιὰ ἀκτινοβόλα νέφη ποῦ κρέμανται ὑπεράνω τοῦ κήπου τοῦ κρόκου καὶ τῆς πορφύρας. Ἀπὸ μακρὰ φθάνει ἀνὰ διακεκομένα κύματα ἡ μουσικὴ τῶν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν ποταμόν. Φρενητιώδης ἐπιθυμία ζωῆς καὶ ἀπολαύσεως τῆς φουσκώνουν τὴν καρδιά.) Ἀ! Πανθέα, Πανθέα! Ὅλα μου τὰ πλούτη γιὰ μία πλεξίδα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου, γιὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά σου, γιὰ τὸ παραμικρότερον τεμάχιον ἀπὸ ἐσέ, γιὰ τὸ ἀτελέστερον ἀπὸ τὰ πράγματά σου, γιὰ ἕνα νύχι, μία κλωστή! Ὅλο μου τὸ χρυσάφι, ὅλας μου τὰς γαίας, ὅλα μου τὰ παλάτια σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ μίαν κλωστὴν ἀπὸ τὸν στηθόδεσμόν σου! (πλησιάζει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν κιγκλίδα καὶ ἐγκαταλείπεται ὡς εἰς δίκτυον, κυττάζει διὰ μέσου τοῦ φιλλώματος καὶ καλεῖ.) Νέρισσα! Κατερίνα! Ὄρσολα. Ἰακωβέλα! Ἀ! ποία ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ φέρῃ τὸν θάνατον; Ποία ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ζωήν; (ροφᾷ τὴν ὀσμὴν τῆς ὡριμότητος καὶ τῆς διαλύσεως ἡ ὁποία ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν πολυτελῆ κῆπον). Τὴν ζωήν! Τὴν ζωήν!... Πῶς οἱ καρποὶ εὐωδιάζουν.

Εἶνε βαθὺ καὶ παχὺ τὸ ἄρωμα τῶν καρπῶν Ποῦ λυόνουν ἀπὸ ὡριμότητα καὶ γλυκύτητα εἰς τὸν κλάδον ποῦ λυγίζει καὶ στενάζει. Κανεὶς τώρα δὲν τοὺς μαζεύει πλεον, κανεὶς δὲν γεμίζει πλέον γιὰ ἐμὲ τὰ καλάθια καὶ τὰς τρόπιδας. Τὰ δένδρα εἶνε φορτωμένα καὶ κουρασμένα ἀπ' αὐτὰ καὶ παραπονοῦνται ὡσὰν νὰ ἔφεραν τὴν τιμωρίαν ὑμεναίων ὑπερευδαιμόνων. Ἡ γῆ εἶνε γεμάτη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τρέφεται μ' αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὸν λυωμένον πολτόν των γίνεται ξανθὴ καὶ παχεῖα. Ἀ! Θὰ τοὺς φάγῃ αὐτὴ ὅλους μὲ τὸ ἀπέραντον σιγηλὸν σ ὁμα της, χαμένους πλέον δι' ἐμέ, χαμένους διὰ τὸν ἔρωτά μου, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ὁποῖα δὲν τοὺς ἐμάζευσε. Ὅλοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, θὰ ἠδύναντο νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὰς πλάμας μου μὲ τὸ ἡδονικόν των χνοῦδι.

Ἡ ἐπιθυμία θὰ ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ ἀναρίθμητα χείλη ὅπως πίω γιὰ μιὰ μόνην ἡμέραν ὅλους τοὺς χυμούς των. Χαμένοι γιὰ ἐμένα, χαμένοι, χαμένοι, ὤιμέ!.... [Γλυστοῦ διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν ὀρυφάκτων τὰ ὠχρὰ καὶ κατάφορτα ἀπὸ δακτυλίδια χέρια της καὶ τὰ τείνει πρὸς τὰ ῥόδια τὰ ὁποῖα στίλβουν ἐκεῖ σιμὰ. σχισμένα καὶ στάζοντα σὰν αἷμα.) ὦ καρποί, ὦ ὡραῖοι καρποί, εἴθε ἀκόμη τὸ ἄρωμά σας καὶ ἡ γλυκάδα σας νὰ εἶνε ἕνα ντύσιμο εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, καθὼς τὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν ἡ Δόγισσα Γραδενίγα καὶ ὅταν ὁ ἀρχαῖος νόμος μετέτρεπε πρὸς χάριν μου τὸ ἀντίτιμόν σας εἰς χρυσᾶ ὑφάσματα! Ἀ! ὅταν ὅλα τὰ περιβόλια τῶν νήσων ἀπεγυμνοῦντο ὅπως ἐπὶ τοῦ θρόνου μου ἐπιφανῶ ὡραία καὶ μεγαλοπρεπὴς μὲ ἠγάπα ἐκεῖνος τότε, μὲ

χρηστοὺς ὑπαλλήλους τοῦ κράτους, διότι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ κόμμα της.»

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἔλαβε μικρὸν γράμμα μὲ τὴν ταχυδρομικὴν σφραγῖδα τῆς Βασιγκτῶνος, ἰδιόγραφον τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἔχον ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μὶς Ροὺθ Κλεβελανδ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν κ. Μὰρκ Τβαὶν, ὅτι ἔλαβε τὸ γράμμα του. Τὸν εἰδοποιεῖ δὲ ὅτι δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν παππάκην της. Ὁ κ. Κλέβελανδ τότε ἐπεφόρτισε τὴν κόρην του νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κ. Τβαὶν διὰ τὰς πληροφορίας του καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ γενικὸς Πρόξενος κ. Νάσσων δὲν θὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἐπιφορτίζει πρὸς τούτοις τὴν θυγατέρα του ὁ κ. Πρόεδρος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Τβαὶν, ὅτι θὰ τῷ εἶναι ὑπόχρεως, ὁσάκις θελήσῃ νὰ τὸν διαφωτίζῃ περὶ ὁμοίων περιστάσεων».

Θὰ συνεβουλεύομεν τοὺς ἀπολυομένους ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως χρηστοὺς ὑπαλλήλους, νὰ προσφύγουν εἰς τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἐὰν ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχε θυγάτριον δέκα μηνῶν ἡλικίας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἔπρεπε νὰ ἀκούῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἄνδρας ὡς ὁ κ Τβαὶν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ κ. Ροΐδης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐνῷ ὁ κ. Ροΐδης ἀπολύεται, ὡς μὴ ἀνήκων εἰς τὸ κορδόνιον.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ροΐδης καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν Τβαὶν, ὅτι οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικήν.

Μίαν δὲ μόνην φορὰν παρέπεισαν τὸν Τβαὶν ἁπλῶς νὰ συσνήσῃ διὰ τοῦ κύρους τοῦ ὀνόματός του, τὴν ἐκ νέου ἐκλογὴν, ὡς μέλους τῆς Γερουσίας, τοῦ στρατηγοῦ Ἄβλεϋ. — Τὸ ἔπραξε δὲ διὰ τῆς ἑξῆς δηλώσεως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς:

«Ὁ στρατηγὸς Ἰωτὴρ Ἄβλεϋ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι καθ' ὅλα ἄξιος τῆς ψήφου σας, ἂν καὶ μόνος αὐτὸς θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνεπαρκὴς ὅπως ἀπολυμάνῃ τὴν Γερουσίαν, ὅσον εἶναι ἀνεπαρκὴς μία ἀνθοδέσμη ἴων διὰ νὰ ξεβρωμίσῃ ἐργοστάσιον ψαρόκολλας».

Κάποιο παρόμοιον ἐργοστάσιον δὲν λειτουργεῖ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου;

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας.

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Ἀνεγράφη καὶ διεψεύσθη κὐθημερὸν ἡ εἴδησις ὅτι ὑποψήφιος πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἤθελεν ὑποδειχθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ κ. Λ. Δεληγεώργης. Θεωρεῖται ὅμως βέβαιον ὅτι ὁ κ. Δεληγεώργης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν βουλευτῶν θέλει τηρήσῃ ἀνεξάρτητον ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως στάσιν.

= Καὶ ἄλλο Ρωσσικὸν ἀντιτορπιλλικὸν διῆλθεν ἐκ τῶν Δαρδανελλίων ὑπὸ ἀπόλυτον μυστικότητα. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβεία διεμαρτυρήθη διὰ τὴν νέαν παράβασιν ταύτην τῶν συνθηκῶν παρὰ τῆς Πύλης.

= Ἡ ἑταιρία Μπατινιὸλ ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης διεμαρτυρήθη διὰ τὴν διαρπαγὴν τῶν ὑλικῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία γίνεται ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γραμμῆς, ἀπειλοῦσα νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἔργου. Ἡ Κυβέρνησις διέταξεν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν παρὰ τὴν γραμμὴν ἐπαρχιῶν.

= Εἰς πολὺ μικρὰ ποσὰ ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε αἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Π. Τάφου. Ἀπεναντίας οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνες, οἱ διακριθέντες πάντοτε διὰ τὰ αἰσθήματά των συνέλεξαν μέχρι τοῦδε τὸ ποσὸν τῶν 2.200 λιρῶν.

= Ἡ Βασίλισσα θέλει συνοδεύσῃ μέχρι Χανίων τὸν ὕπατον Ἁρμαστὴν τῆς Κρήτης πρίγκηπα Γεώργιον. Ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἑτοιμάζεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοννήσου, ὁ δὲ Ρωσσικὸς στόλος ἠγκυροβολημένος εἰς τὴν Σοῦδαν θ' ἀποδώσῃ τὰς τιμάς.

= Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς περατοῦνται αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἀναγράφεται ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας Ἐμπορικὴ Σύμβασις, ἧς ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος συνεφωνήθη εἰς 18 ἔτη.

= Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως» ἐξακολουθεῖ καθ' ἑκάστην δημοσιεύουσα σωρείαν Διαταγμάτων διαφόρων μεταβολῶν καὶ τελευταίως οἰκονομικὰς τοιαύτας, γενομένας ἐν μεγίστῃ κλίμακι.

Ο κ. ΚΑΤΕΛΟΥΖΟΣ προσκαλεῖ τὰς Ἀτθίδας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 8 πρωινῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ πολυτελέστατον σαλόνι του.

ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΑΛΛΟΙ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀτθίδες

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΜΕΧΡΙ ΒΑΘΥΓΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Ἐξασφαλίσατε τὰ μαλλιά σας!

Τὸ μυστικὸν τὸ ἀνεκάλυψαν μὲ τὸ θαυματουργὸν «Σωζότριχον»

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΣΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

ἠγάπα. Ἀπὸ τὸν ἐξώστην ἔβλεπα νὰ περνοῦν εἰς τὸν λιμένα αἱ μεγάλαι λέμβοι, κατάφορτοι ὡς τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας. Τὰ παιδία εἰς τὰς πρῴρας, ἐδάγκωναν ἀπλήστως τοὺς καρπούς καὶ τὰς σταφυλὰς αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο αἱμοστάζουσαι ὑπὸ τὰ δυνατά των δόντια· καὶ ἐγὼ, στὸ θέαμα ὅλης αὐτῆς τῆς γλυκείας τροφῆς ἡ ὁποία ἐξεχύνετο εἰς τὴν μαρμαρμαρίνην πόλιν, ὑπελόγιζα τοὺς ἀγροτικοὺς φόρους καὶ ἐσυλλογιζόμουν τὸ σχῆμα τῶν πορφυρῶν μου. Ἔτσι ντυμένη ἀπὸ ἐσᾶς, ὦ καρποί, ἔφερα γιὰ τὴν εὐχαρίστησίν του τὴν δροσερότητά σας ὑφασμένην ἐπάνω στὸ σῶμα μου. Ὤιμέ! Δὲν ὑπάρχει πλειὰ σ' ἐμὲ ἡ δροσερότης σας, εἰς τὰς πτυχὰς τῶν φορεμάτων μου καὶ τοῦ πέπλου μου· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τώρα ὅτι ὅλη σας ἡ ὡριμότης λυώνεται μέσα εἰς τὰς φλέβας μου καὶ χύνεται ἀπ' ἐπάνω μου ἡ χαμένη καλωσύνη σας Τὰ χείλη του θὰ ἐπανεύρισκον σ' ἐμένα μίαν γνῶσιν ἀκαταβλήτου δυνάμεως, ἐὰν ἐπανήρχετο ζάφνου σ' ἐμὲ μετὰ τὴν λήθην ποῦ τὸν κατέχει... Πανθέκ! Πανθέκ! (στρέφεται, πνιγομένη ἀπὸ ἔρωτα καὶ μῖσος, μὲ ὀφθαλμοὺς γυαλισμένους ἀπὸ μέθην, κλονιζομένη ὀλίγον.) Νὰ ζήσω, νὰ ζήσω ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν τυλίξω μέσα εἰς τὴν ζωήν μου ποῦ πάσχει σὰν μέσα σὲ φλόγα· ὅπως δώσω εἰς τὰς ἡμέρας του καὶ τὰς νύκτας του πάθη νέα καὶ ἄγνωστα, πρωτοφανεῖς ἐφευρέσεις ἡδονικότητος καὶ ἀγωνίας ... Ἀ! θέλω νὰ πλάσω μίαν καλλονὴν νέαν μὲ τὰ δάκρυά μου, μὲ τὸν πυρετόν μου καὶ τὰ δηλητήρια μου!... (μὲ βίαιον κίνημα ἁρπάζει τὸν καθρέπτην καὶ σκύβει ὅπως κατοπτρισθῇ ἅπαξ ἀκόμη). Οἱ ὀφθαλμοί μου ποτὲ δὲν ἦσαν τόσον μεγάλοι, οὐδὲ περιεβλήθησαν ποτὲ τόσην σκιάν.... Δὲν θὰ δυνηθῷ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπόν μου, οἱ φλόγες τῶν ματιῶν μου θὰ τοῦ τὸ κρύψουν.... Κάθε νύκτα, ἐνεδρεύει παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου ὁ πυρετὸς καὶ μὲ περιμένει καὶ μοῦ κατατρώγει τὴν μορφὴν ἕως τὰ κόκκαλα· (ἀνοίγει τὰ χείλη της καὶ δεικνύει τὰ οὐλά της.) Τὰ χείλη μου εἶνε κάτωχρα, ἀλλὰ τὰ δόντια μου λάμπουν ἀκόμη .... Ὅταν κατέβαινα μὲ πομπὴν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου οἱ ναυτικοί, ἀπὸ τὰς γαλέρας των, ἔβλεπαν τὴν ἀντάυγειαν τοῦ μειδιάματός μου. Ὅταν τοῦ ὡμίλουν, ἐκύτταζε τὰ δόντια μου ποῦ ἔλαμπαν στὴν σκιὰν καὶ δὲν μὲ ἤκουε πλέον .... Θὰ τὰ ξαναβρῇ σὰν ξάστερη δροσιὰ εἰς τὸ βάθος καϋμένου μπουμπουκιοῦ.

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους).

Δώδεκα βάρκες καταβαίνουν ἀπὸ τὴν Φισαόρα σκεπασμένες μὲ βυσυνόχρωμα δαμάσκα, μὲ ἀργυρὲς στὴν πρύμνη σειρῆνες. Ἔρχονται σὲ δυὸ γραμμές, δεμένες ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην μὲ ἄλυσσες ἀνθόπλεκτες .... Ὅλο τὸ νερὸ σκεπάζεται μὲ ἀνθοστέφανα, οἱ βάρκες εἶνε γεμάτες ἀπὸ αὐτὰ καὶ χύνουν πάντα, πάντοτε .... πράσινες γιρλάντες. Τὸ ποτάμι γίνεται πρασυνο· πρὸ ὀλίγον ἦταν ῥόδινο σὰν τὰ σύγνεφα.... Ὦ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύγνεφο πρὸς τὴν Μίραν.... Σηκόνεται, ψηλόνει. Εἶνε σὰν πύρινος γίγας.

Γραδενίγα (ἀγωνιώδης τρομαγμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην λάμψιν ποῦ πέφτει εἰς τὰ γύρω της ἀγάλματα).

Καὶ οἱ ἵππεῖς; Καὶ ἡ ἡμίονος; Καὶ ἡ ἡμίονος; Τοὺς βλέπεις ἀκόμη στὸ δρόμο; Πλησιάζουν; Τρέχουν;

Πεντέλα.

Τώρα τὸ δάσος τοὺς κρύβει. Νά τους! Νά τους! Βγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος. Πλησιάζουν. Περπατοῦν μὲ κανονικὸν βῆμα . .. Μία γυναῖκα μπαίνει ἀπὸ τὸν κῆπο ... Εἶνε ἡ Λουκρητία .... Μία ἄλλη τὴν ἀκολουθεῖ .... Ἄλλη μία ἀκόμη .... Ἡ Κατερίνα, ἡ Ὄρσολα.

Γραδενίγα.

Ἀ! ἐπὶ τέλους! (Ὁρμᾷ καὶ ἀνοίγει τὴν κιγκλίδα ἥτις κλονεῖται καὶ τρίζει. Ἐπιφαίνεται ἡ κατάσκοπος ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ἀσθαίμνουσα ταχεῖα καὶ κινουμένη σὰν λαγωνικόν. Φέρει πυρόχρουν ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κεφαλή της σκεπάζεται μὲ μίαν σάρπαν κυμαινομένην εἰς τὸν ἄνεμον. Ἡ ΔΟΓΙΣΣΑ τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν σύρει μανιώδης). Ἀ! ἐπὶ τέλους! Ἡ καρδιά μου κατετρώγετο! Καὶ σὺ δὲν ἤρχεσο, δὲν ἤρχεσο!...- Ὁμίλει, ὁμίλει, τί ξεύρεις; Τί εἶδες; Τί ἄκουσες; Ὁμίλει. (Τῆς ἀφαιρεῖ τὴν σάρπαν ἀπὸ τὴν κεφαλήν. Ἡ κατάσκοπος γονατίζει) τὸν εἶδες; Ποῦ εἶνε; Μὲ τὴν ἑταίραν;

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΡΗΤΩΡ

Φίλτατε συνάδελφε,

Κάτι θὰ προσφέρω κ' ἐγὼ εἰς τὸν ἀγαπητόν μας «Νουμᾶ»—ἔνα γραμματάκι διὰ τὴν στηλίτευσιν τῆς «Κοινῆς γνώμης»—κι' ἕναν τύπον φιλελευθέρου κοινοβουλευτικοῦ ρήτορος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπέστειλαν καὶ φέτος οἱ μισελεύθεροι ἐκλογεῖς του εἰς τὴν Βουλήν.

Ὁ ἄγριος αὐτός, ὁσάκις ὁμιλοῦσε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς καὶ ὁμιλοῦσε συχνότατα, διότι ὑποφέρει ἐκ χρονίας ἀκαταστάτου λογοφοίας τὰ βλέμματά του πάντοτε τὰ ἐκάρφωνε εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν θεωρεῖον. Ὡμιλοῦσε μὲ ἄλλους λόγους, προς χάριν τῆς ἀναθεματισμένης ρεκλάμας. Τὸ εἴχαμε νοιώσει αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ εἰς μίαν συνεδρίασιν, ὅτε ὁ κ. φιλελεύθερος εἶχε τὸν λόγον, ὅλοι οἱ πρακτικογράφοι τῶν ἐφημερίδων, κατὰ συμβουλὴν τοῦ συναδέλφου κ. Σακελλαρίου, τοῦ «Ν. Ἄστεως», ἐκρυφθήκαμε.

Φαντάζεσθε σὶ ἔγινε; Ὁ κ. Φιλελεύθερος, ἀφοῦ ἔψαξε ἀρκετὴν ὥραν καὶ δὲν μᾶς ἀνεκάλυψε, ἔχασε τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του, ἐμπέρδεψε τὰ λόγια του καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βῆμα.

Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ τύπος αὐτός; Δὲν ἀξίζει γιὰ τὴν πινακοθήκην τοῦ «Νουμᾶ» σου.

Ἰδικός σου πάντοτε
Ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς.

✳

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΑΔΩΝ

Κύριε «Νουμᾶ»,

Ἐρωτήθηκαν οἱ εἰδικοὶ περὶ τοῦ τσαγουδιοῦ τοῦ κ. Ἄραμι. Δὲν φρονεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθοῦν καὶ οἱ γαλατάδες, ὡς εἰδικώτεροι; Νὰ κρίνῃ τὸν Ἄραμι ἕνας μουσικός, ὑπομονή. Ἀλλὰ νὰ τὸν κρίνῃ ἕνας οἱοσδήποτε κύριος, αὐτοδιαπτιζόμενος εἰδικός, μόνον καὶ μόνον διότι... γράφει εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν.

Μὴ χειρότερα! Τί ἔχουν νὰ ἰδοῦν ἀκόμη τὰ μάτια μας!

Ὅλως ὑμέτερος
Παράξενος

✳

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τῷ τοῦ Ζαππείου χώρῳ ὑπὸ Δεκεμβριανὸν ἥλιον, ὅτε ὁ συνοδοιπόρος μου κουρασθεὶς ἐπρότεινε νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τοῦ Ζαππείου Ἀναψυκτήριον. Τὸ Ἀναψυκτήριον ὅμως κλειστὸν καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα.

— Γιατί; ἠρωτήσαμεν μὲ ἀπορίαν.

— Διότι, μᾶς ἀπήντησαν, ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ καφενείου ζημιώνεται τὸν χειμῶνα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀνοίγῃ τὸ καφενεῖον του μόνον τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος.

— Καλά! παρετήρησεν ὁ φίλος μου, ἀλλ' ἡ κ. Ἐπιτροπὴ τοῦ Ζαππείου τόσον πτωχὴ εἶνε ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ἀνοίξῃ τὸ καφενεῖον τὸν χειμῶνα διὰ λογαριασμόν της καὶ νὰ μὴ ἀποστερῇ οὕτω τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ὡραιοτέρου χειμερινοῦ περιπάτου των;

Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζῆ μὲ τὸν φίλον μου;

Ὑμέτερος
Περιπατητικὸς

✳

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμᾶ»,

Σχετικῶς μὲ τὸ ἀναφυὲν ζήτημα τῶν διδακτικῶν βιβλίων, δημοσιεύσατε καὶ τὴν ἐξῆς σκέψιν μου, ἂν τὴν εὑρίσκετε δημοσιεύσεως ἀξίαν.

Τὰ κακὰ βιβλία δημιουργοῦν τοὺς κακοὺς διδασκάλους, οἱ κακοὶ διδάσκαλοι τοὺς κακοὺς μαθητάς, οἱ κακοὶ μαθηταὶ τοὺς κακοὺς πολίτας, οἱ κακοὶ πολῖται τὰς κακὰς Κυβερνήσεις, αἱ κακαὶ Κυβερνήσεις τὰ κακὰ βιβλία καὶ οὕτω ὁ φαῦλος κύκλος ἐξακολουθεῖ ἐπ' ἄπειρον ἀτελεύτητος.

Ἐν Λαυρίῳ 5 Ἰανουαρίου 1903.

Πτωχοπρόδρομος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Πολὺ κολακευτικὸ τὸ γράμμα σας, κ. **Γ. Μ. Ζωγ.** καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως καὶ ὀλίγον ὑπερβολικὴ ἡ γνώμη τοῦ κ. Μπάουτσερ, τὴν ὁποίαν καὶ ἀναφέρατε, περὶ τοῦ Ἕλλ. τύπου ὅτι «βαρύνει πολὺ μόνον διότι ἔχει πολὺ μελάνι;» Αἱ ἁμαρτίαι, μερικῶν τουλάχιστον ἀντιπροσώπων του, δὲν λογαριάζονται καθόλου στὸ ζύγισμα; Μόνον τὸ μελάνι; Περιμένομεν κάτι ἰδικόν σας, σύντομον ὅμως, γιατὶ ὁ χῶρος μᾶς ἐπιβάλλει φειδὼ στὴν ὕλην.—Δὲν εἴσθε ὑποχρεωμένος νὰ κρατήσετε, κ. **Γ. Φιλ.**, τὸ φύλλον, συνεπῶς δὲν ἦτο καὶ καμμία ἀνάγκη νὰ δικαιολογήσετε δι' ἐπιστολῆς σας τὴν ἐπιστροφήν του. Σᾶς τὸ ἐστείλαμεν ἁπλῶς, διότι ἐπανειλημμένως εἴχατε ἐκφράσει τὸν πρὸς ἡμᾶς θαυμασμόνσας, ἰδίως ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ρεκλαμάρωμεν καμμίαν πατριωτικὴν δημηγορίαν σας. Ὅταν ἔχετε καὶ πάλιν ἀνάγκην, ἀπευθυνθῆτε ἐλευθέρως στὸν «Νουμᾶ». Δὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῇ ποτὲ τὴν ρεκλάμα.— Μὲ δύο λόγια ἐπιγραμματικώτατα, τὸ ἴδιο, ποῦ γράφετε σεῖς εἰς δέκα χειρόγραφα, κ. **Θαλασσινέ,** τὸ εἶπε καὶ ὁ Δουμᾶς υἱός. «Εὑρίσκω, εἶπε, ἄχρηστον ἕνα νέον εἰκοσιπενταετῆ τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται στὸ νὰ δένῃ καλὰ τὸν λαιμοδέτη του καὶ νὰ ἱππεύῃ μὲ χάριν».

— Ἀπὸ θαυμαστὰς, κ. **Εὐριπίδη,** ἄλλο τίποτε, καὶ μαλιστα ὅταν πρόκειται περὶ ρεκλάμας. Καὶ ὁ τελευταῖος ρέπορτερ τῆς τελευταίας ἐφημερίδος, ὅτὸ ζήτημα αὐτό, ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ ὕφους (!) του, τῆς δραστηριότητός του, τῆς εὐσυνειδησίας του, κατὰ ἑκατοντάδας. Ἐν τούτοις, καθὼς θὰ τὸ ἐννοῆτε καὶ σεῖς, οὔτε ὁ χαρτοπώλης, οὔτε ὁ τυπογράφος δέχονται νὰ πληρωθοῦν .... μὲ θαυμαστικά! θέλουν χρυσίον, οἱ ἀφιλόμουσοι! — Διὰ τὰς εἰδήσεις, δὲν ἔχετε δίκαιον, φίλτατε. Μιαν στήλην ἀφιερώνομεν σ' αὐτὰς, κατ' ἀνάγκην, τὴν ὁποίαν μὲ λίγα λόγια δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ στήλη αὐτή, μὴ τὴν διαβάζετε. Ἔχετε τόσες ἄλλες στῆλες στὴν διάθεσίν σας.—Δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεσθε καθόλου διὰ τὸ πρῶτον, φίλτατε **Ἀνώνυμε.** Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε καὶ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, ὄχι δὲ μόνον Γραμματεύς, καὶ νὰ γράφῃ στὴν δημώδη γλῶσσαν, χωρὶς νὰ προσβληθοῦν καθόλου οἱ θεσμοὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Διὰ δὲ τὸ δεύτερον ἔχετε δίκαιον. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Βασ. Θεάτρου, τὸ ἀναγράφον ὅτι ὑπαξιωματικοὶ **ἐν στολῇ** πληρώνουν τὸ ἥμισυ κλπ. μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐπιτρέπεται, παρὰ τὸν κανονισμὸν, καὶ σὶ ὑπαξιωματικοὶ νὰ περιφέρωνται μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν. —Ἡ συμβουλή σας καλὴ καὶ τὴν δεχόμεθα. κ. **Πυθαγόρα.** Ὁ σκοπὸς καθαγιάζει τὸ μέσα. Λοιπὸν θ' ἀρχίσωμεν καὶ 'μεῖς λίαν προσεχῶς τὰ αἰνίγματα καὶ τὰ βραδεῖα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τοῦ κ. Μ. Κατσαρᾶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξεδόθη ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος τόμος τῆς «Παθολογίας τῶν νεύρων καὶ τῆς Ψυχιατρικῆς». Καὶ συνεπλήρωθη οὕτω τὸ περισπούδαστον σύγγραμμα ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ σοφὸς καὶ ἀκαταπόνητος διδάσκαλος ἀπεθησαύρισεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν μελετῶν του καὶ ὅλον τὸ πολύτιμον ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς μακρᾶς του πείρας κ' ἐκ τῶν κλινικῶν παρατηρήσεων ἀπεκόμισε.

Τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Κατσαρᾶ πλὴν τῆς μεγάλης ἐπιστημονικῆς του ἀξίας, ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ προσὸν, ὅτι εἶνε γραμμένον εἰς γλῶσσαν ὁμαλὴν καὶ εἰς ὕφος ἐπαγωγὸν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λείπει καθολοκληρίαν ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων οἱ συγγραφεῖς νομίζουν ὅτι διὰ τῆς στρυφνότητος καὶ τῆς δῆθεν Ἀττικολογίας κατακτοῦν τὸν τίτλον τοῦ σοφοῦ.

Τὰ εἰδικὰ περιοδικά, ἰδίως τὰ ξένα, θὰ ὁμιλήσουν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Κατσαρᾶ. Ἡμεῖς ἓν μόνον ἠμποροῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἐν πεποιθήσει, ὅτι διὰ τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος ἡ Ἑλληνικὴ ἰατρικὴ φιλολογία ἐπλουτίσθη μ' ἕνα βαρύτιμον ἀδάμαντα.

— Ἐξεδόθη τὸ εἰκοστὸν τρίτον φυλλάδιον τῆς «Πινακοθήκης» περιέχον τὸν «Πόθον καὶ τὸ παράπονο» τοῦ Ζολᾶ, τὸ «Ὅραμα» τοῦ κ. Καλογεροπούλου, τὴν «Ζωγραφικὴν ἐν Ἑλλάδι» τοῦ κ. Δὲ Βιάζη, τὴν «Σκλάβα» τοῦ κ. Γούναρη, ποιήματα τοῦ κ. Σ. Μαρτζώκη κλπ. εἰκόνας δὲ τὸν «θάνατον τῆς Φρανσίνης», τὴν «ἐπάνοδον τῶν Ἀργοναυτῶν» τοῦ κ. Βολανάκη, τὴν «Ἁγίαν οἰκογένειαν», τὸν «Πάριν» καὶ τὸν «Ἀχιλλέα» τοῦ κ. Βρούτου, εἰκόνας καλλιτεχνῶν καὶ ἡθοποιῶν κλπ.

Ὁ Βιβλιοφάγος

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,,

Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης. Οἰκιακὴ κουζίνα.—Καθαριότης.—Φτήνια.—Ρετσινάτο θαυμάσιο.

Καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν εὐγενέστατον
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

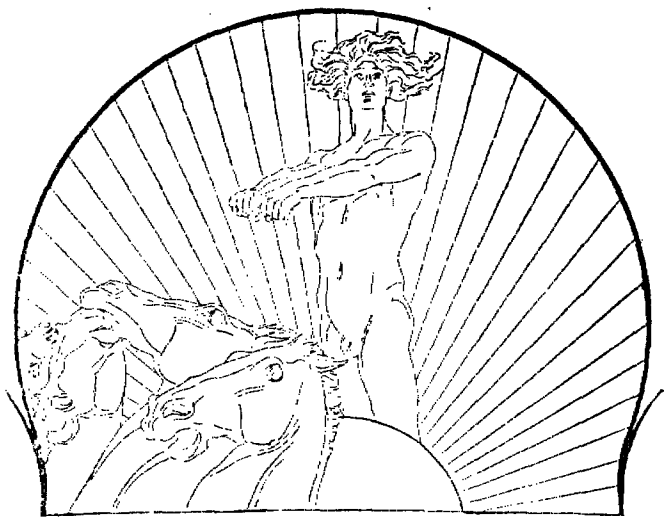

"ΑΝΑΤΟΛΗ
ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 43. ΙΔΡΥΤΗΣ **Ε. Χ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΣ,** ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 20. ΡΩΣΣΙΑΣ ΡΟΥΒΛΙΑ ΧΡ. 8.

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἕνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον γυναικείων καπέλλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάστημα τοῦ κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

Α'Ι' ΛΑ'Ι'Φ

ΓΡ. Α. ΣΑΓΡΕΔΟΥ & ΓΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Ἐμπορορραπτῶν
Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Βύσσης. Ἀθῆναι.

Στὰ γυναικεῖα καπέλλα ΛΙΔΑ
Γεμαὶ συγκαταβατικαὶ ΨΑΛ- **18**
Γοῦστο Παρισινὸ ΛΙΟΠΗ **Ὁδὸς Εὐ-**
Εἰδικότης ΚΑΛ- **αγγελιστρίας 18**

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
4-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-4 **Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ**

Ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως, — **Σφραγῖδες** ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μετάλλου — **Ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς γραφὴν καὶ πρὸς**
ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ

Τί θέλετε καὶ δὲν ἔχουν μέσα εἰς τὸ πλουσιώτατον κατάστημά των. Γυναικεῖα φορέματα, εἴδη νεωτερισμῶν, τάπητας, παραπετάσματα καὶ χίλιων εἰδῶν πράγματα καὶ θαύματα εὑρίσκετε εἰς τὸ φημισμένον καὶ πασίγνωστον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα τῶν κ.κ. ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αἰόλου 172 **ΑΡΑΚΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** **Παρὰ τὴν Ε.Τράπεζ.**

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ **ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ**

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ - ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλιθοβολήθησαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΩΣΤΗ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣ